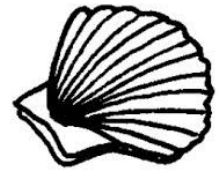

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja V. évf. II. szám 2022. február

Sztereotípiák

A két ünnep között hosszabb időt töltöttem otthon, Kőszegen. A túrázás és olvasás mellett alkalmam nyílt a média „tesztelésére” is. Kíváncsi voltam arra, milyen tartalmakkal találkozunk az emberek a televízió előtt ülve. Nem vagyok naív, tudom, hogy a kereskedelmi csatornák nem a klasszikus értékek terjesztésében érdekeltek. De ahogy valaki frappánsan megfogalmazta: „A lélekhalászat embert próbáló feladatához nem árt tisztában lennünk az akvárium összetételével.”

A ránk zúduló agresszióról, testiségről, mosdatlan szájúságról már nem is beszélek, az mintha elemi feltétel lenne az adásba kerüléshez. Most az egyik kereskedelmi tévé könnyed, szórakoztató sorozatát venném górcső alá. (Nem gondoltam, hogy visszasírom gyermekkorom „teleregényét”, az akkor roppant népszerű Szomszédokat.) Az általam megtekintett epizód a falucska vallásgyakorló polgárainak kifigurázásával telt. A pap körül serteperrelők mind hiszékeny, csodaváró, álszent emberek. Sajnos pásztoruk sem áll a helyzet magaslatán: az ajándékba kapott szent élettörténetéről halvány sejtelmek sincs, csak teszteszázaskodik, sodródik az eseményekkel. A szóban forgó relikvia úgy tűnik el és bukkan föl újra a kisszerű (és ugyanakkor haszonleső) emberek kezei között, mintha valami vásárfia lenne. Hát, nem tudtam jóízűen kacarászni a csavarokkal tűzdelt „sztorin.”

Azért a történetfűzés elgondolkodtató. Pontosabban a szereplők jellemrajza. Ilyennek láttatják a hitét nyíltan felvállalót, ilyenek látszunk mi a világ fiainak szemében. Tudom, a ránk aggatott jelzők és bélyegek jó része önigazolás. Vagy menekülés a személyes válaszadás, a megtérésre szóló felhívás elől. De rajtunk is áll, küzdünk-e a sztereotípiák, a manapság oly sokat emlegetett „előítéletesség” el-

len. S ezen nyilván nem kardcsörtetést, parázs hitvitákat értek, hanem állandó „önnevelést”, „kontrollt”, hogy „törekény cserépedényben” őrzött hitünket vonzó módon tudjuk a világ elé élni. (2Kor 4,7) Kritikusaink Szabó Lőrincsel sikoltják: - Mutassátok meg a teljes alázat és áldozat örömét és hogy a világnak kedvünkért elletétei vagytok! (Semmiért egészen)

És hogy a „felütés” se hiányozzék az eszmefuttatásból, hadd osszak meg egy humoros esetet a kedves olvasóval. Egy leány a repülőtéren hatalmas várótermében a járatára várt. A büfében kekszet, a könyves standnál könyvet vásárolt, hogy az időt valahogy elüsse. Majd leült a VIP terem egyik székére, és elmélyedt az olvasnivalóban. Kisvártatva egy férfi ült mellé és kinyitott egy újságot. Amikor a lány vett egy kekszet a csomagból, a férfi is elvett egyet. A lány felháborodott magában, de nem mondott semmit. Micsoda arcátlan alak! – gondolta magában. Akárhányszor elvett egy kekszet a lány, a férfi ugyanezt tette. A felháborodás teljesen lebénította a lányt, így képtelen volt reagálni. Amikor már csak egy keksz maradt, azt kérdezte magában: vajon most mit fog ez a lehetetlen alak csinálni? Nem hitt a szemének, amikor a férfi kettétörte az utolsó szem kekszet és az egyik darabot átnyújtotta neki! Na most már aztán elég! A düh előntötte a lány egész testét. Hangosan öszszecsapta a könyvét, felszedte a dolgait és a beszállókapuhoz sietett. Amikor kényelmesen elhelyezkedett a repülőn, kinyitotta a táskáját... és ott volt egy csomag keksz érintetlenül, bontatlanul!

Mutassuk fel ennek a saját levében fortyogó világnak értelmes és gazdag hitünk örömét és békéjét!

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nyirő József: A madárvivő ember

Kiosztották az új vágteret, s még alig pitymallott, az egész falu fajjegyezni ment. Izgalmas versenyfutás a fajjegyzés. Ki nem siet, lemarad. A bizottság ugyan kinyilazta mindenkinek a részét, de ha idejében ott nincs az ember, a szélső fákat eljegyzik.

Alig virradt, már 5-600 fejszés ember lábolta a méteres havat az erdő felé. Kilométer hosszat tartott a rajvonal, ahogy fejszenyélre támaszkodva verejtékezve törtettünk előre, sötét hegygerinceken, mászva, hófúvásokban gázolva, fák között csörtetve. Órákig tartott ez a harc a hóban gőzölgő testtel, párologó szájjal. Aki nem bírta, lihegve kiállott a sorból. A többi némán feszült neki az úttalan havas világnak.

Engem már az indulásnál az élre eresztettek.

- Indítson tekintetes úr!

Még jól is esett a tiszteletadás. Eszembe se jutott a ravaszáguk, hogy csak az utat töretik velem. Mikor lankadtam, még jobban biztattak: - Szorítsa tekintetes úr!

A tüdőm repedt meg, szívem a torkomban lüktetett a kimerültségtől, de övig gázolva a hóban, tovább erőltettem a dolgot.

Hosszúmező derekán mégis ki kellett állanom. Vörös káprázatban úszott szemeim előtt az egész mindenség. Kacagva rohantak el melletttem az emberek. Vén, korhadts cserefa volt fölöttem. Egyikük ránézett s azt mondta:

- No! Megérkezett a tekintetes úr?

A másik megtoldotta:

- Fájin nyilat kapott, s nincs is meszesze!

- Úgy-e, hogy az ágyat várja! – tréfált a harmadik.

- No, csak hagyja ránk, mi megjegyezzük a fáját! – lépett el melletttem a következő.

Tréfáltak, kacagtak, örvendtek.

Hátamat az öreg fának vetve, körülnéztem, s akkor láttam meg a kicsi madár holttestét a havon! A levegőben fagyott meg, s úgy hullott alá egy utolsó rémült füttyentéssel. Lábacskái már megfeketedtek s a kis

színes testecske csonttá fagyott...

Drága kis dalkoporsó.

- Mit csináljak veled? – tartottam szánakozva a tenyeremen.

Ebben a pillanatban jutott eszembe, hogy kipróbálom a madárka holttesttel az embereket.

Az előre tört ösvényen távolabb vittem, s letettem a hóra, az emberek útjába. A fa alól pedig figyeltem a sorsát.

Már jött is a szakadozott embervonal. A porrá dermedt hó füstölt a lábuk alatt és jégcsapok fityegtek a bajszokról.

Az első ember, ki megtalálta a madarat, megállott, felvette, fejcsóválva megnézegette és sóhajtván újra visszahajította a földre:

- Szegény kicsi madár, hát megfagyta!

Nyomában haladó társa közömbösen jegyezte meg:

- Azon nincs mit csodálkozni, komám! Ha a tél így tart, münköt is megesz a fene!

A következő ember a fejsze nyelével tovább lökte a madárhullát és szótlanul tovább ment.

Utána egy legény baktatott. Meglátta a madarat, kilépett a vert ösvényből, felvette a holttestet, leszakította félszárnyát, sapkájához tűzte a színes tollakkal kifelé, a testecskét visszahajította a földre, s félrebillentett főveggel repedten dúdolta a félbehagyott nótát:

»Hogy tudja meg az a hírös dáma,
Hogy én többet nem járok utána...«

Percek teltek el.

Új emberek érkeztek.

- Netene! Egy megfagyott madár!

Kézdi Jóska utána nyúl és beteszi a zsebébe.

- Jó lesz a leánykának jádzani!

És elhaladnak, nagyokat kacagnak a Gyerkó Lázár tréfáin.

- Tartson velünk! – szól hozzám Antal Mihály.

Veszem a fejszemet és ismét beálllok a sorba.

Pár lépéssel beérem a madárvivő embert. Lehorgasztott fővel dőledezik előre. A nyomába furakodom és

némán taposok a havat. Nagydarab ember, a széles hátától alig látok előre.

Az utolsó kaptató van hátra. Még csak ezt a bércet kell megmásznunk, s ott vagyunk az erdőben. Lihegve kínlódunk felfelé. A szó elül, szükségem van minden lélegzetre.

Egyszer csak látom, hogy a madárvivő ember elbotlik, és csak nehezen egyenesedik fel. Sápadt, s a sapka peremén kiverte a verejték. Alig bír ingó lábán megállani. Még pár lépést erőlködik, s aztán ingadozva leomlik. Az emberek meghökkenve emelik lábra.

- Téged mi löle, Jóska?

A madárvivő ember válasz helyett benyúl a zsebébe és iszonyodva elővonja a madárkát.

- A madár az oka! – lihegi. – Ez farsztott ki. Nem bírom tovább!

Megütközve álljuk körül.

- Vegyétek el tőlem, hogy ne eslássam!

Annyi lelkiereje sincs, hogy ledobja magától, mások meg babonásan húzódnak a rejtelmes kis holttesttől. Magam nyúlok utána.

- Te tám megbolondultál, Jóska! Miért volna neked olyan nehéz ez a semmi kis madár?...

A nagy, erős ember, ki akármelyik ökörnek kitekeri a nyakát, csak int, hogy hagyjanak békét neki.

- Beteg vagyok.

- Ammá más! – nyugszanak meg a társai.

Pár pillanat alatt, úgy ahogy, rendbe jön az ember, felveszi a hóba esett fejszét, s tovább cammog.

- Miféle betegség lehet? – kételkednek az emberek. – Nincs az a madár megmérgezve, s az hatott át a véredbe? Ilyen madarakkal szokták mérgezni a vadászok a rókát. Sztrichnint tesznek a szárnya alá.

- A lehet! – hagyja rá tompán Kertész Jóska.

- Dehogya – mondok ellent. – Egyszerű hegyi betegség fogta el.

Mire megmagyarázom, hogy mi az a hegyi betegség, fel is érünk a hegyre és megállunk »szusszanni«. Önkéntelen tör elő belőlem az elragadtatás.

- Milyen szép!...

Köröskörül gyönyörű fehér téli világ. Hatalmas fehér erdők húzódnak, ameddig a szem ellát és tova, valahol a végtelenben beleolvadnak a jeges felhőkbe.

A láthatár tetején a nap hideg aranyos fénye ömlik szét, s a hóval borított fák milliói fölött az összeverődő jéggyöngyök finom harangjátéka hallszik. A leereszkedett felhők maguk is olyanok, mintha mérhetetlen ezüst szirtek dermedznének a világ kapujában. Milyen jó volna köztük járni, felmászni a legmagasabb jégoszlop csúcsára és szárnyra kelve úszni a csodák fölött...

Észre se veszem, hogy az emberek magamra hagynak, s a dermedt erdőben már csattog a fejsze.

- No, menjünk!

Meglepődve látom, hogy a madárvivő ember nem tágit mellőlem.

- Maga még itt van Jóska?

- Én itt.

- Akar talán valamit?

- Pár szóm volna, ha meghallgatná.

Lesütött fővel mondja és nem tudja, hogyan kezdjen hozzá.

- A madár miatt – nyögi ki végre. –

El kéne, hogy temessük.

- Magam is azt akarom.

- Éppen azért... Szeretném megkérdeni, hogy embőr képibe el lehetne-e temetni.

- Ember képében? – lepődöm meg.

- Abba! – döngi Jóska, s mindjárt meg is magyarázza. – ...

Mert tudja-e, úgy volt, hogy a harc-térőn volt nekem egy testi-lelki jó komám, akivel megesküdtünk, hogy akármelyikünk el fog esni, a másik a testit temetetlen nem hagyja. Ez Dorna-Vatra körül volt, s éppen ilyen nagy télben. Járórbe küldtek ki mindakettőnket. Valahogy a ködben eltévedtünk, s egyszer csak szólni kezd a fegyver: »Pak, pak«, s úgy lövik mejbe az én barátomat, hogy abbahelybe felfordult. A hátamra kapom, s megfutamodom a holttestivel. Éppen egy olyan hegyen kapaszkodom fel vele, mint ez, amelyiken feljöttünk. De fűtyül a golyó, s egyszer csak látom, hogy kerítnek be a muszkák. Nem vót mit csinálni. A barátomat behajtottam egy szakadékba, s én valahogy megmenekültem.

- Értem, Jóska! – mondom csendesen. – Itt a hegyen a kicsi madárról eszébe jutott a barátja.

Az ember csak int.

- Eszömbe.

- S úgy érezte, mintha a madár helyett az ő holttestét vinné.

- Úgy éreztem! – válaszol az ember,

mintha eskü-mintát mondana a templomban.

- És fáj a lelkiismerete.

- Fáj a lelkiismeretem...

- Meg kéne nyugtatni.

- Meg kéne nyugtatni.

- Akkor jöjjön velem, Jóska!

Félrevonulunk az erdőbe. ahol nem jár ember.

Kezébe adom a madárka-testet, de az én emberem megdöbbenve torpan hátra.

- Ezt pedig hozni kell, mintha az ő holttestét cipelné.

Pár lépést szóltanul haladunk. A hátam mögött a madárvivő ember egyszerre magyarázni kezdi a cselekedetét.

- Tudom, hogy a tekintetes úr pap volt, s az én barátom a maga vallásán volt. Hát ezért...

- Helyesen tette, Jóska!

Lépkedünk, túrjuk a havat. Minden mozdulatra a fák puha, fehér, szent tisztaságot hintenek fejünkre.

- Talán itt! – mondom.

- E jó hely! – bólint az ember is.

Igazán szép hely. Madárnak való sűrű bokrok, jégzalagok, zúzmarafészkek, dús téli pompa, az örök halál nyíló

virágcsokra.

- Mindkettő: az ember is, a madár is meg fog nyugodni itt! – biztatom. –

Ennek a szép bükkfának a tövibe ássa a sírt!...

Csizmával, kézzel, testtel gyúrja szét a vastag havat, majd felemeli fejszét és belezuhintja a fagyott földbe.

Fejszével ássa a sírt. Jó mélyet, hogy a vadak ki ne kaparhassák. Cseres és fekete az ábrázatja, mikor ismét kiegyenesedik. Csak bólintok, hogy jól van. Most a madárkát elhelyezi, hogy a behunyt szemei és görbedt cérnalábacska a mennybe nézzenek...

Megállunk fölötte.

Mind a ketten levesszük a fővegünket.

- Hogy hívják?

- Pétörnek. Boga Pétörnek... A nyolcvankettősöknél szolgált...

Csend.

Erdő.

Gondolat.

A kezem meglendül.

»Requiem aeternam dona ei Domine et lux perpetua luceat ei...«

Lackfi János

MEDDIG?

Na, Uram, meddig várjak még, mikor merészkedhetek végre ki nyugodtan

a békés utcákra, mikor nem fognak már

őrült módjára száguldozni az autósok,

mikor nem kötnek belém

részeg VAGY zavarodott

vagy részeg ÉS zavarodott

figurák a buszon, vonaton, villamoson,

mikor lesz végre rács mögött minden nehézfű, mikor zárják végre ketrecbe

az összes veszélyes vírusmutánt,

mikor lesz elérhető hely ez a drága föld,

amit bár ne teremtettél volna ilyen életveszélyesre?

Na, Uram, meddig várjak még, mikor távoztatod el tőlem az összes kísértést, az összes álnokságot,

mikor lesz végre biztos állásom,

mindig bőséges ennivalóm,

mikor nem kell izgulnom a holnap miatt,

mikor nem kell rettegnem a betegségtől,

mikor nem lesznek tele a hírek szörnyűséggel,

mikor gömbölyítesz már golyóálló üvegből

készült buborékot körém és szerettemim

köré, hogy végre fellélegezzek?

Na, Uram, meddig várjak még,

mikor látom be, hogy az ember

az egész világegyetemben

egyetlen molekulát sem hozott létre, hogy egyetlen lélegzetvételemet

sem tudom biztosítani önerőből,

hogy egyetlen szívdobbanásomat

sem fizettem meg drága pénzen,

hogy mindent neked köszönhetek,

hogy te vagy mindenben a mindennem,

és az aggodalmaskodás nemhogy megtoldaná,

inkább megrövidíti életemet,

és azt a rövid életet is megmérgezi?

Na, Uram, meddig várjak még,

hogy rájöjjek, egyetlen biztonságom te vagy,

mert az élet Istene vagy, nem a halálé,

mert ha ezren hullanak is el melletttem,

a te karod megoltalmaz, mert nem akarsz ölni,

csak egyre szorosabban ölelni,

innen és túl a halálon?

A templomi viselkedés etikettje 15 pontban

A templomi „illemszabályok” az Isten és a hívő közösség iránti tiszteletből következnek. Az alábbi szempontok segítségével átgondolhatod, van-e olyasmi, amire jobban kellene figyelned:

1. Öltözz rendesen és illendően! A szentmisében maga az Isten jön el közénk. Ezért hacsak teheted, méltó, vasárnapi öltözékben jelenj meg a misén. Nőként ne nehezítsd a férfiak számára a tisztaság megélését azzal, hogy rövid szoknyában, testhez tapadó nadrágban, fedetlen vállal/keblekkel mutatkozol. Különösen ügyelj erre a templomi környezetben!

2. Férfiként templomba lépve vedd le a sapkát, kalapot! Ez társadalmi szokás, de a templomban is ügyelnünk kell rá, a tiszteletadás jeleként.

3. A templomba belépve és onnan kilépve hajts térdet a tabernákulum felé! A térdhajtással az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztust, a mindenség Királyát köszöntjük. Ne pukedli legyen, hanem a hódolat és imádás gesztusa, amelyben az egyik térd a földet érinti. Aki fizikailag nem tud féltérdre ereszkedni, tiszteletteljes főhajtással köszönheti Jézust.

4. Érkezéskor és távozáskor szenteltvízzel vess keresztet! E mozdulat hitvallás, keresztségünkre emlékeztet, mely által Krisztus Egyházának tagjai letünk. Hálaadással gondolhatsz erre, amikor keresztet vetsz.

5. Ne egyél és ne igyál a templomban! Kivételt jelenthet, ha a pap vagy egy kórustag diszkréten vizet iszik. Beteg vagy csecsemő is kaphat inni. (Szoptatni viszont

kultúránkban másoktól elvonulva illendő.) Rágógumit se rágj! Templomban udvariatlanság, és nem segíti az imádságos elmélyülést.

6. Legalább néhány perccel a mise kezdete előtt érkezz. Imádsággal ráhangolódva jobban elő tudsz készülni a szentmisére. Ha nem tudsz időben odaérni, hátul keress helyet, hogy ne zavarod a többieket.

7. Ha a pad szélén ülsz le, udvariatlanság elvárni az utánad érkezőktől, hogy átmásszanak rajtad az ülőhelyért. Ilyenkor készségesen húzódj a sor közepe felé, hogy leülhessenek. Még jobb, ha már érkezőkor nem a pad szélén, hanem középen ülsz le, hogy mások is elférjenek. Ha tele a templom, alapvető udvariasság a

nők, idősebbek számára átadni az ülőhelyet.

8. Szentmise közben legyen kikapcsolva a mobiltelefonod! Ha rendkívüli szükséghelyzetben mégis használnod kell, diszkréten menj ki a templomból.

9. A templomban őrizd a csendet, ne beszélj! A mise előtti és utáni percek nem társalkodásra, hanem imádságra szolgálnak. Ha valamit feltétlenül mondanod kell, halkan és röviden tedd. A félhangos beszélgetés zavarhatja az imádkozókat.

10. Kisgyerekekkel a pad szélén vagy hátul ülj le. Ha zajong, mihamarabb menj hátra vele. Nem szégyen, ha csitítod vagy kiviszed a templomból; rosszabb, ha zavarja a misét.

11. Mise alatt ne olvass templomi újságot, imakönyvet! Hogy esne neked, ha valaki vendégségbe jönne hozzád, és ahelyett, hogy veled beszélgetne, nekiállna olvasni? Isten házában te vagy a vendég és téged vár a Házigazda!

12. Ha tiszta énekehangot kaptál Istentől, énekelj a szentmisén! Aki énekel, kétszeresen imádkozik, és aktívan hozzájárul, hogy a szertartás még szebb legyen. A túl hangos vagy nem tiszta éneklés viszont zavaró a többiek számára, ezért kerülendő.

13. A békeköszöntésnél nézz a másik ember szemébe, miközben kezdet fogsz vele! Udvariatlan, sőt bántó, ha kézfogás közben már azt nézed, ki lesz a következő. Inkább ajándékozd meg őt tekintetted által lelked gazdagságával! Szívből mondd: „Béke veled!” A kézfogás lehetőleg csak a közvetlenül melletted, előtted és mögötted ülőkre terjedjen ki. A szentáldozás előtti percekben zavaró, ha valaki az egész sorral kezdet akar fogni, vagy vándorútra indul a padtömbök között.

14. Amikor áldozni mész, ne üdvözlöld sorra az ismerőseidet! Nem a társalót, hanem a belső összeszedettség pillanatai ezek: a végtelen Istennel készülsz találkozni. Krisztus Testét a pap előtt vedd magadhoz, majd zárt, mozdulatlan szájjal térj vissza a helyedre. A szentostyát nem illik szétrágni.

15. Csak a záró ének elhangzása után indulj kifelé a templomból! Előfordulhat, hogy sietned kell, azonban a pap és az asszisztencia kivonulását ilyenkor is illik megvárni. Lehetőleg mégis a záró ének végén indulj a kijárat felé, mégpedig csöndben, hogy ne zavarod a tovább imádkozókat. Az ismerősökkel a templomon kívül üdvözölhetitek egymást.

Forrás: Internet

A szülőszobán vált hívővé a nyomozó

Egy rendőr, aki hívő. Talán nem megszokott dolog, a rosszfűk elleni fellépéshez elsősorban nem lelki gazdagság, hanem háttározottság, izom és fegyver kell. Szabó Gábor masszív, karakán, 45 éves férfi. Tolnán él, és a megyeszékhelyen, Szekszárdon dolgozik mint nyomozó.

Katonából lett rendőr Szabó Gábor. A Bolyai János Katonai Műszaki Főiskolán szerzett diplomát, 1997-ben. De pályát módosított, s jelenleg a Szekszárdi Rendőrkapitányság nyomozója. Házas, mindhárom gyermeke apás szüléssel jött világra. Ennek – jelen írás kapcsán – azért van jelentősége, mert ott, a szülőszobán történt valami. Már elmúlt negyvenéves, amikor, 2016-ban, a második gyermeke világra jöttkor megérintette a hit.

– Hogyan történt ez? Komplikált szülés volt?

– A nyakára tekeredett a köldökzsinór, de az orvosok szerint nem volt veszélyben. Engem mégis egy hatalmas, isteni kegyelem járt át. Más ember ment be, és más ember jött ki onnan. Megtértem.

– Aztán milyen érzés volt bemenni a rendőrségre, majd elmenni a templomba? Mert nem szokványos dolog, hogy egy nő nyomozó nem önmagában hisz, hanem Istenben. Felvállalta?

– Volt egy titkolódzási fázis, amikor még körbenéztem, mielőtt bementem a templomba, de 2018-ban, amikor ellopták a motoromat, már úgy tettem meg a feljelentést, hogy szentmisén vettem részt, amikor az eset történt. A kollégák a rend-

őrségen eleinte csodabogárnak tartottak, aztán elfogadták, néhányan talán el is gondolkodtak azon, hogy az ember nem kevesebb, hanem több lesz a hit által.

– Most a helyén van?

– A család, a munka rendben, a hitben pedig egy életen át lehet fejlődni. Szeretném többet olvasni a Szentírást, zárandoklatokra eljutni, s más keresztyén programokra. Több mint két éve rendszeresen imádkozom a rózsafüzért; az is sokat jelent számomra. Fő feladatomban tekintem, hogy a közvetlen környezetemben mindenkit átjárjon a hit. Ami persze az Úr akaratán is múlik...

– A miséken aktívan közreműködik, felolvas a Szentírásból. Ez hogyan kezdődött?

– Priskin Zsoltékkal szilvesztereztünk Szekszárdon 2018-ban. (Ő a Sejt-evangelizációs Közösség vezetője.) Másnap, 2019. január elsején olvastam fel először misén, a belvárosi templomban. Aztán, amikor pár éves Szekszárdon lakást követően visszaköltöztünk gyermekkorom színhelyére, Tolnára, itt is folytattam ezt. Bekapcsolódtam a plébániai közösség munkájába, a karácsonyi fenyőállítástól a pápai misére való zárandoklatig mindenütt ott voltam. Megismertek, elfogadtak.

– Csakúgy, mint a rendőrségnél. Tehát lehet vállalni a hitet olyan munkahelyi közegben is, ahol ez nem divat...

– Lehet és kell! Ha valaki keresi az Istent, és azt a közösséget, amelyik őt ebben segíti, akkor a keresőből hívő lesz. Ez nem magánügy! Kezdetben én is úgy gondoltam, hogy elég, ha otthon imádkozgatók. Nagy tévedés! El kell menni a templomba, áldozni kell, mert az az Istennel való igazi találkozás! Jézus ráér; mi nem: minket sürget az idő, hogy lépünk felé. Aki eljut odáig, hogy hitkereső, annak be kell indítani a turbinákat!

Wessely
Keresztyén Élet Portál

Képtelenség

A Mester állandóan egy téglával kapargatta annak a szobának a padlóját, ahol a tanítvány leült elmélkedni. A tanítvány először boldog volt, azt gondolván, hogy ezzel ellenőrzik a koncentrációképességét. Amikor azonban a zaj már elviselhetetlen lett, kitört:

- Mi az ördögöt csinálsz itt'?
- Nem látod, hogy elmélkedem'?
- Csiszolom a téglát, hogy tükör legyen belőle - mondta a Mester.
- Örült vagy? Hogyan tudsz téglából tükröt csinálni?!
- Nem vagyok örültebb, mint te! Hogyan tudsz pusztán önmagadból elmélkedőt csinálni?!

A lelki élet útja

Bár a Mesternek aznap éppen hallgatási fogadalma volt, egy utazó csak egyetlen szóért könyörgött, amely életútján vezérelhetné. A Mester barátságosan bólintott, fogott egy darab papírt, s ráírt egy szót: "Tudatosság." A látogató meghökkent.

- Ez túl rövid. Volna olyan szíves egy kicsit bővebben kifejteni'?
- A Mester visszavette a papírt, s ráírta "Tudatosság, tudatosság, tudatosság."
- De mit jelentenek ezek a szavak? - kérdezte az idegen kétségbeesve.
- A Mester a papírért nyúlt, s azt írta: "Tudatosság, tudatosság, tudatosság azt jelenti, hogy TUDATOSSÁG."

Mélység

A Mester így szólt az üzletemberhez: - Ahogy a hal elpusztul a szárazföldön, úgy pusztulsz el te is, amikor belegabalyodsz a világ dolgaiba. A halnak vissza kell térnie a vízbe, neked pedig a magányba.

- Az üzletember megrémült.
- Fel kell adnom az üzletemet, és kolostorba kell vonulnom?
- Nem, nem. Tartsd meg az üzletedet, s térj vissza a szívedbe.

Forrás:
Anthony de Mello
Egy perc bölcsesség

Bagdy Emőke: **Anyatejjel szívтам magamba az istenhitet**

Bagdy Emőke klinikai szakpszichológussal beszélgettünk a hit mindenről, a megfoghatatlan transzcendens világról, Európa keresztény gyökereiről és a világban dúló ideológiai háborúkról, valamint arról, hogy az elmúlás méltóságteljes is lehet, ha emelt fővel, egyenes gerinccel, hittel felvértezve búcsúznak.

– Egy rendkívül kifejező gondolatot olvastam öntől, amely megszólított: „Lelki csontvázunk, gerincoszlopunk a hit, a lelki mozgató izomzatunk, pedig a reménykedés”. Kifejtené ezt a hasonlatot bővebben?

– Ahogyan van testi, fizikai valóságunk, úgy vannak lelki szerveink is, a fizikaiak mintájára. Ez az úgynevezett testszimbólika, amely megpróbálja pontosan leképezni, hogy az ember egyes testrészei, pszichikai értelemben mit sugároznak, mit hordoznak és mit fejtenek ki. Az, hogy a hit a lelki gerincoszlopunk, számomra egyértelmű, hisz a hit az, ami az alapvető tartását adja az embernek.

Legyen ez a hit bármilyen, hiszen nem szeretnék elfogultan úgy beszélni róla, hogy valamilyen valláshoz vagy felekezethez kötöm. Mert a hit egyetemes emberi képesség. Ha csak arra gondolok, hogy élek-e holnap vagy egy hét múlva, a hitem azt a választ adja, persze, hogy élsz. De mi ad lelki realitást ennek a hitnek? A reménység az, ami elkezd ilyenkor működni. Olyan ez, mint a csontváz az izomzat. Napról napra erőt adunk a szilárd váznak, hogy a tartást biztosíthassa, azzal, hogy újra és újra mozgatjuk rajta az izomzatot. A reménység ilyen módon működik. Jó, de miért hiszünk, mi miatt reménykedünk? Az ember mindig valaki számára, valakiért él, hisz társas lény. Itt jön be képbe a kapcsolat és a szeretet. Három szó fűződik tehát erőteljesen össze: a hit, a remény és a szeretet.

Mesélne egy kicsit konkrétan erről a hármassal összefüggésről?

– Erre Victor Frankl (szerk.: osztrák neurológus és pszichiáter) világított rá a legmegrendítőbben, a ... mégis mondj igent az életre! Egy pszichológus megéli a koncentrációs tábor című könyvében. Tulajdonképpen ő írta az első útmutatót a túlélés pszichológiájának a tanulmányozásáról. Az ember hisz a

szabadulásban, a túlélésben. Nap mint nap erősíti magában, hogy túl fogja élni. De kiért, miért? Azokért, akiket szeret, a családjáért, szeretteiért. Frankl a saját élete példájával igazolta, hogy magának az életnek abszolút értelme van, és hogy az ember teleologikus, céltudatos lény, aki nem tud értelem és előrevetítő jövőkép nélkül élni. Azt állította: „Akinék van miért élnie, az szinte minden »hogyan« elviseli.” Freund Tamás (szerk.: Széchenyi-díjas magyar neurobiológus, MTA elnöke) szerint is napról napra újra értelmet kell adni az életünknek, ez a feladat. Mert van egy határ, ami fölött senki sem tud semmi biztosat. Ha ezt a határt átlépjük, a tudományosan bizonyított tények szintjét elhagyva a vélemények, hitek, „szellemi minőségek” szubjektív világába jutunk. Ez a spirituális, transzcendens tartomány.

– Bár a hit a tudomány számára megfajthetetlen...

– A felvilágosodás egykor azt hitette el velünk, hogy majd az ész és értelem megváltja az emberi világot. Ekkor kezdődött a tudomány trónra emelése, olyan szemlélet, amely mindent elvetett, ami nem tudományos bizonyítékon alapult. Ekképp „halt meg Isten”, ahogyan ezt Nietzsche megfogalmazta. Azzal, hogy a tudományt a csúcsra emelték, letaszították a trónról az univerzum legfőbb szabályozóját, s vele magát a hitet is.

Csak azért, mert a világnak van egy olyan tereuma, amit nem ismerünk eléggé, azért nem mondhatjuk rá, ostoba módon, hogy nincs, nem létezik.

Nem elfogadható az az empirista tézis sem, hogy csak az érvényes, valós, amit tudományosan tudunk igazolni.

– Csak hihetünk és bízhatunk a mindenhatóban, hogy egyszer véget vet ennek a lassan két éve tartó világjárványnak. A hit tehát válsághelyzetben is fontos fogódzó lehet, igaz?

– Tényleg, csak gondolja el, hogy ha beszorulok egy helyzetbe, se előre, se hátra, se jobbra, se balra. Az egyedüli lehetősége az emberi léleknek, hogy fölemelkedjen, a helyzet fölé emelkedjen. Fejet kellene hajtani az előtt, hogy vannak olyan világnézetek, mint amilyenek a vallások is, amelyek segítik az embert abban, hogy túlélje a nehézségeket és meg tudja küzdeni a sok ismeretlennel és nehézséggel.

– **Plasztikus példa, az egyedüli út felé vezet...**

– Az ember – amint létezik – egységes egész. Az Egészségügyi Világszervezet is elfogadta, hogy az ember bio-, pszicho-, szociális- és spirituális rendszeregységet alkot. Evidencia, hogy az a dimenzió, amelyről beszélünk, létezik. Van egy határ, ami fölött lényegében senki nem tud semmit, ahová csak a hit erejével tud az ember behatolni. *Mircea Eliade, a Szent és a profán* című könyvében csodálatosan megfogalmazza, hogy **az embernek alapszüksége, hogy legyen égi és földi. Legyen egy olyan, ahova fölemeljük a tekintetünket, az égre, a végtelenre, a határtalanra, a misztériumra.**

Az emberi lélek egyébként az ünnepekben tudja a legjobban megélni a misztérium csodáját. Ezért kellene ünnepek, hogy a profán hétköznapokból kiszakítsák az embert. Tehát van két dimenzió, a materiális és a spirituális. A materiális az, ahogyan bölcsőtől a sírig egy útvonalon haladok az életben, felnövekedem. Az idő foglya vagyok, be vagyok zárva az idő és a genetika törvényeibe. Akár akarom, akár nem, felnőtté válok és megöregszem. Ezt a törvényt senki nem tudja hatástalanítani. Születünk és meghalunk, ez egy vastörvény. Ebbe még nem tudott beleszólni, beavatkozni a tudomány, noha kísérletezget vele. Létezik a másik, a spirituális tengely. Amikor önmagamról gondolkodom, akkor már fölemelkedem egy függőleges, vertikális tengelyen egy szellemi magaslatra. Egyfajta önreflektív képességgel tekintek saját magamra. Itt kezd el működni az emberi etika. Hogy milyen szabályok szerint élek, hogyan ítélem meg magam és embertársaimat. Hogyan vélekedem arról, hogy mit helyes, mit nem helyes tenni. Az, hogy mi fog az etikai rendszerembe beépülni, nagymértékben függ attól, hogy milyen mintákat látok. Ezt a függőleges, úgynevezett transzcendencia-tengelyt, *Abraham Maslow* amerikai, humanisztikus pszichológus vizsgálta fel előttünk. Az ember a materiális tengelyen előre halad, fejlődik és megvalósítja magát, „aktualizálja” a képességeit. A vertikális, spirituális tengelyen az életkorával arányos összefüggésben egyre magasabbra jut ön maga és a világ megismerésében, míg el nem ér az emberi gondolkodás határához. Megalkotja világnézetét, stabilizálja hitrendszerét. A két dimenzió eredője ebben a koordináta rendszerben az a személyes szint, ahová „felemelkedem” a szellemi szinten. Kérdés, maradok-e materiális kötöttségekben, vagy inkább a szellemi szférába emelkedve létezem a világban. Ma nagy vonzása van a földhözragadt, hedonista-materialista szemléletnek, a korszellem a fogyasztói kultúrát táplálja. (...)

Tehát „egoitisben” szenvedő világban élünk, amelyben kivész a legfontosabb kötőanyag, ami minket emberi mivoltunkban megtart, és ez az odatartozás. Mivel az ember alapvetően társas lény, egyedül nem tud sem élni, sem boldog lenni, a magány pedig gyilkos. Kell, hogy legyen valaki, akit szeretünk, aki felé elköteleződünk. Mert ez az életünk egyik alappillére.

Leonardo da Vinci mondta azt, hogy két oszlop külön-külön rendkívül nagy terhet elbír, de még hatalmasabb teherbírása van a boltívnek, ahol az oszlopok összelelkeznek. Amikor a boltívet az építészetben feltalálták, onnantól kezdve tudtak hatalmas égbe szökő gótikus katedrálisokat építeni. A páros szerkezetek az emberi világban alapvetőek. Az anyagyermek, a szerelmespár, az apa-anya páros kapcsolatok azok, amik a legnagyobb teherbírásúak és a legnagyobb jelentőségűek érzelmileg.

– Nem csak természeti katasztrófák, járványok, háborúk sújtják a világot, hanem egy ideológiai háború is zajlik, amelyben egyebek között olyan alapvetéseket próbálnak megtagadni, mint a kereszténység, a család, a házasság és hosszan sorolhatnánk. Hogy jutott idáig a világ?

– Lassan egy olyan világban fogunk élni, ahol nincsenek konszenzusok, nincsenek normák, nincsenek szabályok, amik meghatározzák a mindennapokat.

Régen a norma a keresztény kultúra alapvetéseire, a tízparancsolatra, illetve bizonyos emberi viselkedésszabályokra épült. Ezekre a tiltásokra, mint a „ne lopj”, „ne ölj” és a többi, örök érvényű törvények épültek. Egy törvény annyit ér, amennyit betartunk belőle. Ma nincs törvénytisztelet sem, minden felhígult, etikai relativizmus működik. Nincs kódtábla, nincs konszenzus, nincs megegyezés arról, hogy mi az, amit elfogadunk mindannyian, és így nincsenek meg azok a biztonsági alapok sem, amelyekhez igazodni lehet.

Ebbe, a normák nélküli világba érkeznek meg valóságidegen, kártékony ideológiák. Ezek nemcsak felütötték a fejüket az elmúlt évtizedben, hanem viharos gyorsasággal terjednek, és semmi közük a tényekhez, a valósághoz. Nagyon nagy meghasonlást látok ebben a szellemi háborúban. Ugyanis a tudománynak, a biológiai tényeknek, az evidenciáknak, a kétségbe vonhatatlan bizonyosságoknak a lebecsülése és elpusztítása történik. Ezen ideák szerrint az esélyegyenlőségi törvény jegyében az embernek jogában áll a saját nemének megválasztása, sőt annak váltakoztatott kipróbálása is. Mikor ilyet állít valaki, alapvető sebet ejt az élettörvényen.

Az élővilágban, a hím és nőstény alkot egy párt, s kettejük párzásának gyümölcse az új élet. Az állatvilágban nincsenek nembeli cserék. Az ember ezzel szemben Istent játszik, letaszítja a Mindenhatót és felül helyette a trónra.

– Az Európai Bizottság új kommunikációs irányelveket szeretne bevezetni. Többek között meg akarják tiltani a karácsony kifejezést, valamint a hagyományos európai keresztény nevek használatát. Tehát a néhai keresztény Európa a saját gyökereit igyekszik megtagadni, mert azok bizonyos kisebbség érdekeit sértik. Hajmeresztő események láncolata indult meg, nem gondolja?

– Tudatosan pusztítják el a neveket. Mert ha a nevek jelentését megváltoztatják, vagy a neveket magukat átkezesztelik, akkor azzal mélyen gyökerező, történelmi jelentéseket, hagyományokat semmisítenek meg. Szánalmas és szomorú, hogy a fark csóválja a kutyát, és a kisebbség akarja meghatározni a főtörvényt. A csendes, hallgatag és jól szocializált többség pedig hagyja, hogy a fejére nőjön ez az erőszakos, durva hangú és alantas, mondhatni anti-humánus kisebbség. Miért? Mert nem akarnak megcímkezettek lenni. A keresztény, hagyományosan gondolkodó európai többség behódolásra, térdre kényszerült. Nyugat-Európa elpuhult és hagyja, hogy történjenek vele a dolgok. Ilyenkor kellene azt a bizonyos lelki gerincet és életbátorságot elővenni – ahogyan azt a magyarok tették – és kiállni a keresztény gyökereinkért. (...)

– Fontos, hogy az ember gyermekkorában mit hoz otthonról, milyen muniókat kap a családtól. Az ön édesapja lelkészként tevékenykedett. Mennyire határozta meg ez az ön hithez való nyitottságát?

– Hálás vagyok, hogy az Isten engem egy olyan családba küldött le, ahol nagyon jó mintákkal találkozhattam. Az édesapám kemény kálvinista lelkész volt. A kálvini hitvallás szigorával és következetességével, ugyanakkor meleg szeretettel. A nagyapámat sovíniszta, irredenta költőnek bélyegezték és osztályellenessége miatt a társadalomból is kitaszították. Szegény behalt azokba a megpróbáltatásokba, amik őt érték. Így korán találkoztam azzal, hogy milyen az igazi helytállás, hogy milyen a lelki gerinc. Egy olyan kultúrában nőttem föl, ahol minden fizikai szegénységünk ellenére, életünk része volt az ima.

Nem győzöm hangsúlyozni, hogy mennyire fontos a látott minta és a bevésődés. A gyermek életében ugyanis vannak szentív periódusok, úgynevezett időablakok. Amik bizonyos időközönként kinyílnak és ha akkor nem kapja meg a gyermek az idegrendszereinek megfelelő környezeti ingert, akkor becsukódik az időablak, és többé nincs lehetőség a bevésődésre. Gondoljuk csak el, nem tudnék megtanulni beszélni, hogyha nem kapnám meg az első két életévemben az emberi hangok ingerét. Hála a szüleimnek én korán találkozhattam az Isten jelenlétével. Mondhatni anyatejjel szívtam magamba az istenhitet, amely meghatározza világnézetemet.

– Idén szeptemberben felszentelték az első budapesti Makovecstemplomot, Pesterzsébet-Szabótelepen. A professzor asszony a legnagyobb mecénása és élharcosa volt a hét éven át tartó templomépítésnek. Miért volt ennyire szívügye, hogy felépüljön az „Összetartozás temploma”?

– (...)A templom ügyével úgy gondolom az őseim előtt is tisztelgek, és tovább viszem azt a tradíciót, amit az én hitvalló felmenőim évszázadokra visszamenőleg képviseltek. Nagy áldás van az életemen. Van családom, van kiket szeretnem, van milyen ügyet szolgálnom, van egy szakmám, hivatásom, amit halálomig vihetek, ameddig csak erőt kapok hozzá. Én már nem időt szeretnék kérni a Teremtőtől, hanem azt, hogy minden hátralevő napomnak meglegyen a maga értelme, szolgálata és ha eljön az idő, a méltó befejezése. *Tollas Tibor* költővel szólva:

„Emelt fővel nap sugarát szívjam magamba, ezer ág kárommal nyújtózzak tovább ...
Allva haljak meg, mint a fák!”

Átvétel a vasarnap.hu-ról

Mit rejt a kagylóhéj?

Időskori remény

Henri J. M. Nouwen egyik könyvében olvasom ezt a történetet:

„Az ács így szól az inashoz:

Tudod, miért ilyen nagy és öreg ez a fa?

Az inas így felelt:

Nem. Miért?

Mert nem jó semmire – hangzott az ács válasza. – Ha használható lenne, már kivágták és szétfűrészelték volna, s ágyat, asztalt és székeket készítették volna belőle. De haszontalan, így hát növekedhetett. Azért ilyen nagy most, *hogy megpihenhess az árnyékében.*

(Az író megjegyzése:)

Amikor a fa értéke maga a fa lett, szabadon növekedhetett a fény felé. Ebben rejlik a remény ereje.”

A minap egy kedves barátomtól kaptam egy videót, a felvételen kicsi unokáját az ölében tartva egymáshoz koccantják a fejüket, és a nagypapa arcával simogatja a kicsi buksiját.

A következő kommentet küldte a filmhez:

„Egy percre még visszatérve a kis onoka dolgaira: Ez a kis lény képes arra, hogy kimozdítson a veszteséges érzelmi állapotomból. Hihetetlen, hogy mit csinál bennem, velem! Mindjárt küldök még egy nagyon rövid videót: az a különlegessége, hogy a mindig mozgó kis fickó képes negyedórát ülni az ölemben.”

Tibor barátom az öreg fa. Azért került ebbe a veszteséges állapotba, hogy a „kis onoka” megpihenhessen az ölében. Idős, veszteséges kora ezzel megszentelődött. Most már szabadon növekedhet a fény felé, ahol évek óta elhunyt felesége várja, de már nem reménytelenül, hiszen

most válik a férje igazán Tiborrá.

Egy régi felvételen magamat látom anyai nagyanyám ölében. Talán én is olyan korú lehettem, mint a kis fickó. Nagymamám testes néni volt. A zsigereimben még mindig érzem: amikor vele voltam, olyan érzés volt bennem, mintha egy dunyhába bújtam volna. Minden képen, ahol együtt vagyunk, látszik, hogy ösztönösen odabújok a melengető szeretetbe.

Hasznavehetetlenül, de „meleg öllé, dunyhává” Szeretetté válni. *Ez a Remény.*

Robert Kastenbaum írja: „A vágyak reménnyé alakulása a fokozatos elszakadás olyan folyamata, amelynek során hajlandók vagyunk elengedni a pillanatnyilag fontosnak tűnő kicsi és nagy dolgokat, s kitérjük karunkat a jövő felé. Ez az átalakulás nem

akkor történik meg, amikor a társadalom valakit öregnek bélyegez. Ez a fajta elengedés, az 'időnek és a halálnak' az életközép táján bekövetkező megváltozott észlelését

kívánja meg.” C. G. Jung ezt így fogalmazza meg: „Az élet dele a legnagyobb kibontakozás pillanata, amikor az ember minden képességével és elszántságával teljesen a munkának szenteli magát. De egyben az a pillanat is, amikor feldereng előtünk az alkony: megkezdődik az élet második fele (...) Délben kezdetét veszti az alászállás, amely elhossa a délelőtt minden értékének és eseményének a visszájára fordítását.”

Egyre öregedő Tibor barátom ölében az onoka. Világosan érzi, hogy értéke nem az elért eredményeiben található. Ami elveszett hasznosságából, annyival többet nyert a biztonságot nyújtó ölelése által. Létének értelme nagyapasága lett.

Forrás:

Hofher József jezsuita szerzetes

9 bibliai vers

Isten kegyelméről

Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről van, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, még árnyéka sem a változásnak. (Jak 1, 17)

Áldjon meg az Úr és oltalmazzon! (Szám 6, 24)

Ragyogtassa rád arcát az Úr, s legyen hozzád jóságos! (Szám 6, 25)

Nektek az a kegyelem jutott, hogy ne csak higgyetek Krisztusban, hanem szenvedjétek is érte. (Fil 1, 29)

A bűn ugyanis többé nem uralkodik rajtatok, mert nem a törvény alá vetve éltek, hanem a kegyelemben. (Róm 6, 14)

Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. Nem tetteiteknek köszönhetitek, hogy senki se dicsekedhessék. (Ef 2, 8. és Ef 2, 9)

Az apostolok nagy erővel tanúsították Urunk, Jézus feltámadását, és mindnyájan bőségesen részesültek a kegyelemben. (ApCsel 4, 33)

Az Úr azt felelte: „Elég neked az én kegyelemem. Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében.” Ezért a legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje költözzön belém. (2 Kor 12, 9)

Vigyázzatok, Isten kegyelmét közöletek senki le ne kesse, nehogy valami mérges gyökér szárba szökkenjen, kárt okozzon és sokakat megfertőzzön. (Zsid 12, 15)

G y e r m e k o l d a l

SIMEON

Keress 12 eltérést a két kép között!

HITTANTÁBOR, 2022

Kerettörténet: A Tenkes kapitánya

Helyszín: Mecsek,

Szabadszentkirály

Amerre portyázunk:

Szent Jakab-hegy, Zengő,
Harkány: strand, Magyar-
hertelend: strand, Orfű—
barlangászás, Tenkes-hegy,
Sikonda, Siklós: vár, Pécs,
Mecsextrém Park

Időpontja:

Lányok: júl. 18-23.

Fiúk: júl. 25-30.

	T						P			N			N							
Ü		V						K			L			T		T				
N			Z						K			C			É					
N	D	Á	M	A	D	T	D	N	E	G	Á	Á	I	A	K	N	A	É	G	T
Ü	E	M	Ö	E	S	E	G	P	K	I	V	D	L	C	S	Ö	S	K	T	
	T	V	Z	S	T	É			O	K		N	Y	O	S	Z	T	O		

ÚJ FÉNY.... A gyertyaszentelőre illő gondolat folytatása az ábrában található. A lenti betűket szavakká alakítva kell a kockákba helyezni.

Bolond Mária és József története

Pozsgai Zsolt

Fogtam Barsi Balázs atya A forrástól az óceánig – sodrásba kerülve című könyvét, és leereszkedtem egy mély kútba a világ zaja elől, hogy a szeretetről, a szeretet lényegéről szóló könyv olvasása közben csak a kútfehéken nyugvó kristálytiszt víz álomzajait hallhassam. „Szeretve vagyok, tehát vagyok” segíti újra lábra a gondolatot, mely a gondolkodom, tehát vagyoknak XVI. Benedek által értelmezésében tovább vitt „El vagyok gondolva, tehát vagyok” változata. Vagyis a Teremtő „gondolt ide engem”, és ez a megállapítás idején korszerű is volt. De a mai időkben újra át kell nézni a téziseket.

Balázs atya arra jut, a létezésem oka a szeretet. Van őstapasztalatom, amit az anyaméhben szereztem, és az arról szól: szeretve vagyok, mégpedig nem a tulajdonságaimnak szóló szeretettel – hogy lehetne még édesanyám méhében –, hanem a létezésemre magára vonatkozó szeretettel. Ám ha a létezésem oka a szeretet – mondja az atya –, akkor maga a szeretet (hiszen anyám és apám szeretete okán létezem) az egyetemes létezés oka is egyben. A gyermek legelső kérdése, bármi újat lát, tapasztal: mi ez? Nincs miért az?, nincs kétkedés. Mindent, amit lát, megfog, megérez – szeretettel teszi, feltétlen szeretettel, hiszen az őstapasztalása idején csakis ezt a szempontot ismerte. És amikor elkezdődik a „miért az, ami” korszaka, akkor jön a mi feladatunk, szülőké, rokonoké, tanároké, hogy ebből az őstapasztalásból benne megtapadt szeretet ne vesshessen el. „Egy széthullott mindenség egyedül a szeretetben van összefogva. Az édesanya karjában van. Puha, selymes arcát anyja arcához hajtja, és apja megfogja a gyermek kicsi kezét. Ez a gyermek világnézete.”

Kilencéves voltam, az iskolából mentünk haza, sokszor csoportosan. Én elől középen, körülöttem a történetemet hallgató társaim. Mert kitaláltam mindenfelét, ők pedig szerették hallgatni. Akkor írtam meg a Titokzatos kápolna címmel első regényemet, igaz, nem volt több negyven oldalnál, de mégiscsak regény. Én voltam közöttük az egyetlen pécsi, vagyis városi, aki a fél életét nagyszüleinél, Szilágy

nevű községben tölthette, igazi magyar faluban. Tele voltam a hétvégeken szerzett élményekkel, és azokat történeté formáltam.

Suhant a régi farmotoros, kényelmes busz a falu felé, elhaladva egy romos kápolna mellett. Soha nem szálltam ki a közelében, nem kerestem fel, de a kápolna pusztá létezése ott, két falu között, a semmiben megindította mindig a fantáziámat. Egyszer azonban meg kellett állni, mert egy mentőautó várakozott a kápolna mellett, a buszsofőr pedig kíváncsi volt, mi történt. Megszült egy asszony a kápolnában, ismertük látásból, ő volt Böbe, Romonyából el-el kódorgó, zavarodott asszony. És nem messze állt szemét le-sütve Pista, a falum, Szilágy bolondja (minden valamirevaló falunak volt egy bolondja). A mentőt az épp arra járó erdész állította meg az úton, mert hallotta a sikoltásokat bentről. Böbe megszült egy gyermeket. Betették

őket a mentőbe, a mentő elhajtott velük. Pista ott maradt, nézett utánuk. Ebből lett a Titokzatos kápolna regényem újabb fejezete. A történetet természetesen áthelyeztem karácsony estére, Pistát elneveztem Józsefnek, Böbét Máriának, és leírtam az egészet úgy, ahogy elképzeltem. A pécsi Jókai utcán felfelé baktatva a gyereksereg pedig ámulva hallgatta. Karácsony szent estéjén a mindenki által kitaszírt Böbe és Pista bolond szerelméből gyermek jött a világra.

Amúgy soha senki nem tudta meg, mi lett a gyermekkel. Böbe a szülés után pár nappal meghalt. Szilágyon pedig Pista egy füzettel a kezében minden nap késő délután felment a temető dombjára, és nem a sírok, hanem a falu felé énekelt. Furcsa, értelmetlen éneket, időnként belepillantva a füzetbe, mintha az lenne a kotta, mintha onnan venné a dalt. Idősebb szilágyiak még emlékezhetnek alkonyi kóricálásaira.

Gyakran leültem kicsit távolabb tőle, rágcsáltam a gyomgabonából kihúzott szár zsenge végét, és hallgattam őt. És tűnődtem, miféle szeretet, szerelem lehet az övé.

Szilágy papja világlátott ember volt. És mivel nyáron (szinte az egész nyarat a faluban töltöttem) észrevettem, hogy reggelente a fél nyolcas misére mindig elkísérem nagyanyámat, megbarátkoztunk, sokat mesélt. Volt Rómában, látta a pápát, és ilyenek. Ádattam neki a A titokzatos kápolna kéziratát, ő volt az első, aki olvasta, anyám után. Meglepődött a bolond pár és a szenteste kapcsolatán, de más, különösebbet nem mondott. Ez egy kis hiányérzettel töltött el.

Ám közeledett a karácsony. Az egyik misén, mikor az emberek lelke már megtelt az ünneppel, különös dolog történt. Nagyapám a templomi orgonánál volt, hiszen ő volt nagy büszkeségemre a falu kántora, én pedig mellette a fújtatonál. Felváltva fújtattunk a falu legszebb kislányával, Berta Zsuzsival, aki közel állt gyermeklelkemhez. A fújtatás azt jelentette, hogy rá kellett állni egy, az orgonából kilógó fára, és lenyomni szép lassan, test-súlyunkkal, ügyesen, ettől szólt az egész. A pap beszélt az oltár elől, nagyapám lapozgatta a kottákat, ám megállt a keze: a pap rólam kezdett el beszélni. Hogy olvasta a regényemet, és abban a bolond Mária és József történetét. Ebből indította a példabeszédet. Hogy lám, a szeretet nem ismer különbséget ember és ember között.

A szeretet önmagától való, a kitaszíttakat ugyanúgy áldásában részesíti, mint másokat. Hogy a Teremtő a boldogságot nemcsak nekünk találta ki, hanem azoknak is, akiktől mi elfordulunk. És az a gyermek, ott a kápolnában, ugyanúgy a szeretet szülötte, mint bárki más gyermeke. Ezt üzeni nekünk a karácsony. Aztán témát váltott. Nagyapám rám nézett, olyan büszkeség volt a tekintetében, amit örökre elcsomagoltam magamba. Nem szólt semmit, nem volt szólós fajta, csak nézett. Aztán a pap felintett: ének következik. Nagyapám pedig orgonálni kezdett, Zsuzsi a fújtatóra pattant, de láthatóan nem volt közömbös személyem iránt, fújtatás közben mosolyogva rám-rám pillantott. Én kinéztem a félkör ablakon, kint hó, hóban nyugvó falu. Füstölő kémények, mindenhol készült az ebéd. Határtalanul boldog voltam.

Harminc évvel később arra kanyarodtam autóval, ahol a bogádi út nagyot fordul, megy tovább Romonya, Berkesd felé. Megálltam a kápolnánál, felújították, szép.

De zárva. Akkoriban minden templom nyitva volt, minden útszéli kápolnába be lehetett menni, ha beszélgetni akartunk Istennel.

Akkoriban Pista is még bevihette oda Bóbét, hogy az világra hozza az Úr közelségében gyermeküket. Ma napközben zárva van a legtöbb templom, kápolna. Ezen már többször elkeseredtem. Olyan világ jött, ahol a vajúdo Máriával József csak üvöltve kóboroghat valahol a téli mezőn két falu között. Talán még vannak szerető emberek, akik ilyenkor ajtót nyitnak nekik.

Olvasom Barsi atya könyvét a magam teremtette kútban. A ma tapasztalható „harcos ateizmusról”, mely veszélyesebb, mint a kommunista ateizmus, mert ez az újabb „nem vallja meg ateizmusát, de nekilát lerombolni a családot, a fogantatásokat, az édesanya és édesapai hivatást. Az őstapasztalat megvonásával egy olyan nemzedéket indít útnak, amely egyfajta létbeli árvasággal lép a világba. Ha azt a burkot, melyben születünk (a feltétlen szeretet burkát) leoperálják a kicsikről, a kamaszokról és határok nélküli világpolgárrá nevelik: transzcendentális árvaságba taszítják az emberiséget.”

Ám mielőtt végleg elkeserednék ezen, Barsi atya lemászik mellém a kútba, leül, mosolyog. „Győzni fogunk, mert amire építünk, az az őstapasztalat, amelyet Jézus Krisztus igazolt, és amely mindig leronthatatlan, mert az emberi természetbe úgy bele van építve, hogy még Ádám bűne (az Isten-nél való szakítás) sem tudta megsemmisíteni, csak beleronsolt. Elfogadva a megtestesülést és benne a megváltást, a mi énünk rá lesz kötve Jézus énjére (szívünk a szívére), és akkor az élő vizek forrása felfakad bennünk, mely forrás az isteni Óceán-ba sodor bennünket.”

Ültünk a csendben. És mintha egy percre ott éreztem volna közöttünk Bóbe és bolond Pista ki tudja, hol jár gyermekét.

Átvétel a Magyar Nemzetből

A BÁNAT LITÁNIÁJA

Válasz: Emlékeztess minket, és adj új szívet nekünk!

Mert kisajátítottuk téged magunknak, és nem fogadtuk el, hogy jelen vagy a többi vallásban is...

Mert önelégülten és buta göggel tiszteltünk, és a bibliai üzenetedet fundamentalistán, szűken magyarítottuk...

Mert nem tudtuk a te másik arcodat, az anyait, meglátni és hirdetni...

Mert hitünk fajközpontú, gyarmatosító, s egyoldalúan nyugati volt...

Mert nevedben s nevedre hivatkozva igédből annyi mindent megsemmisítettünk, ami elevenen élt a bennszülött kultúrák könyveiben, templomaiban, emlékeiben, vallási ünnepeiben...

Mert húsz századon keresztül elítéltük, mint pogányságot, amit nem ismertünk, fundamentalista hitünk s hamis missziós buzgalomunk miatt...

Mert annyi vallásháborút felcímkeztünk, nevedet segítségül hívva és lengetve a keresztet...

Mert az ökumenében gyávák voltunk, beértük ritkás áhitatokkal, szavakkal, és nem mertük a hit, az eucharisztia és a szolgálat közösségét élni akaratom szerint...

Mert az evangelizálást Amerikában, Ázsiában, Afrikában politikai és katonai hatalommal vittük végbe...

Mert a te üzenetedként adtuk tovább, ami nemegyszer csupán az uralkodó kultúra üzenete volt...

Mert epekedtünk a világi címekre és elnéztük a luxust sok egyházi csoport struktúrájában és életében...

Mert annyiszor áldottunk meg katonákat és hódításokat, kereszties hadjáratokat és diktatúrákat...

Mert Ábrahám, a hitben közös atyánk dacára antiszemizmust és anti- isz-

lámizmust engedtünk meg magunknak, s Jézus szülőföldjét a hódítás és a gyűlölet országává tettük...

Mert az istennektetszést, szereteted tiszta ajándékát, vita tárgyává tettük, s ez fájdalmasan kettészakítja az egyházat...

Mert a reformáció és ellenreformáció foglyaiként képtelenek voltunk a mindig reformálásra szoruló egyház igazi megújulását elvégezni...

Mert egy rövidlátó igazhitűség és teljhatalom nevében készek voltunk pluralizmus és irgalom nélkül elkövetni az inkvizíció rémtetteit, és elítélni az egyházban a prófétalást, a teológiát és a vélemény- nyilvánítást...

Mert a Jézustól tanúsított új hozzáállást elvetettük, minek folytán a nőket a társadalomban és az egyházban peremre szorítottuk, hallgatásra és alárendelésre kényszerítettük, úgyhogy fanatikusok még máglyára is vitték őket...

Mert a fekete bőrű népesség rabszolgává tevésére titkon igent mondtunk, közre is működtünk benne, vagy hallgatással palástoltuk és igazoltuk azt, nemegyszer még a Bibliára is hivatkozva...

Mert szűklátókörűen visszautasítottuk az emberi történelem autonómiájának elismerését, és a természettudományok, a technika - bizalmatlanságunkkal, a „modern szabadosság” vádjával és aggodalmunkkal talákoztak...

Mivel képtelenek voltunk a kiállást a szegények mellett az evangélium szíveközepének elfogadni, századokon át együtt dolgoztunk a kapitalizmussal, ma pedig a neoliberalizmussal és feleslegesség tendenciájával szemben túlságosan is csendes társaknak bizonyulunk... A rasszizmus, az etnikai tisztogatás, a környezetrombolás, az éhezés, a holokauszt, a Gulag, a kiégett föld, a pusztulnihagyás, a személytelenség, a nagybirtok, a nyomortelepek, és a munkanélküliség miatt, az emberi személy és kisebbségek elleni vétkek miatt, amelyekre e húsz évszázad folyamán oly gyakran reagáltunk passzív közönnyel vagy hallgatolagos egyetértéssel...

**Emlékeztess minket,
s adj új szívet nekünk!**

ITT A FARSANG!

...áll a bál. Így folytatódik a gyerekkors. Ha bálba nem is, de egy kis vidám farsangi együttlétre hívjuk a felnőtteket az újonnan elkészült és felszentelt szőlősgyöri közösségi házba február 26-án.

A vízkeresztől húshagyókedd éjfélig, (a hamvazószerdával kezdődő nagybőjt kezdetéig) tartó farsang hagyományosan a vidámság, az esküvők, bálók, (sokszor jelmezes) multságok ideje. Már az ókori Rómában is rendeztek ebben az időszakban álarcos felvonulásokat, téltemető, tavaszváró ünnepeket, táncmultságokat.

Magyarországon már Mátyás korában divatban voltak az álarcos multságok, sőt ehhez az ünne-

hez kötődik a népi színjátszás kialakulása. Népszerűek voltak a túrós bálók, farsangoltak a különféle szakmák, céhek, de volt asszonyok, sőt gyerekek bálja is. Az összejöveteleknek fontos szere-

pük volt a társasági életben és a párválasztásban.

Az egyház eleinte rossz szemmel nézte a mulatozást, az ördög művének tartotta. De ahogy telt-múlt az idő, fokozatosan megtelt keresztény tartalommal. Rendszeresen lettek az egyházközségi bálók, rendezvények, hiszen a vidámság, a jókedv nem a „patás” műve.

Tudjuk, hogy a jókedvű kereszténytől menekül az ördög, a hitümbatytus bálók, farsangoltak a kü- ket igazán közösségben élhetjük meg. Ahogy azt is tudjuk, hogy a magányos keresztény veszélyben lévő keresztény. Jó lenne többet együtt lenni, részt venni minél több programban. (Szerencsére van belőlük bőven a plébánián.)

Nagy szeretettel várjuk tehát a testvéreket Győrökből, Tótiból, Öreglaktól, Hácsról, Gyugyrol, hogy együtt töltsünk néhány kellemes órát a nagybőjt kezdete előtt.

Lesz játék, éneklés, karaoke, társasjáték, jó hangulat, egy kis agapé (ehhez örömmel fogadunk minden hozzájárulást) és természetesen tombola is.

Huszár Rita
Lengyeltóti

Íme, a keresztény!

A keresztény...

olyan, mint a hold

A hold visszatükrözi a napot, a keresztény pedig Jézust.

Olyan, mint a forrás

Akkor is oltja a szomját, ha senki nem köszöni meg neki.

Olyan, mint a lazac

Árral szemben is tud úszni.

Olyan, mint a pálmafa

Aki megdobja kővel, annak lehullajtja a legérettebb datolyáit.

Olyan, mint a hegy

Arra kényszerít, hogy felfelé nézz.

Olyan, mint a szél

Nem hagyja magát megállítani.

Olyan, mint az olajfa

Keveset kér és sokat ad.

Olyan, mint a zerge

Nehéz körülmények között sem veszíti el az egyensúlyát.

A keresztény ...

-Olyan ember, aki használja a fejét,
nem kószol, hanem biztosak a gondolatai.

Olyan ember, aki szeret ünnepelni,

mindig ő hagyja abba utoljára a nevetést.

Olyan ember, aki békeszerető,

de nem beletörődő: soha nem érzi magát elég jónak, mindig fejlődni akar.

Olyan ember, aki alázatos,

nem reklámozza, ha valami jót tesz.

Olyan ember, aki különbözik a többiektől,

de nem távolodik el tőlük: ott van a többi ember között, de nem úgy cselekszik, mint mindenki más.

A keresztény ...

-nem olyan, mint a macska, aki csak addig hízeleg,
amíg nem látja a tányérját.

-Nem csak minden második nap viselkedik jól.

-Nem elégszik meg azzal, hogy jó, szimpatikus akar lenni másoknak.

-A kezét bekoszolja, de a szívét nem.

-Nem hűtőszekrény szeretne lenni, hanem hő-sugárzó.

-Hasonlít a sóhoz és az élesztőhöz: anélkül,
hogy látszódná, ízt ad és megkeleszti környezetét.

-Hisz, de gondolkodik is.

-Elesik, de tudja, hova kell felkapaszkodnia.

-Harcol, de nem öl.

-Szereti az életet, de nem fél a haláltól.

Forrás: Pino Pellegrino

AZ A HÁROM ÉV...

Elmúlt. Hirtelen, mint a többi mind.

Alig jött, és tovasuhant megint. Év lett volna? Vagy tűnő pillanatot?

Mennyi mindenre nem telt, nem maradt.

Rá se értek virággá fesleni
lelkem bimbóban alvó tervei.
Régi adósságok roskasztanak,
mert olyan rövid volt a perc, a nap.

De mélyen egy felismerés sikolt:
Mesterednek csak három éve volt!

És elég volt, és mégse volt kevés.
Tengernyi kín fogadta, szenvedés.

Az elveszett világ váltságra várt.
Milliók hordtak görnyesztő igát.
S ő rövid három földi év után
azt mondhatta: „Elvégeztem,
Atyám!”

Abból a három évből lett nekem
szabadulásom, békém, életem,
s aki él, azóta abból él.
Századok tűnnek, mint hulló le-
vél...

De megoldás örökre az marad,
mit Ő elvégzett három év alatt.

Míg három évnek titkát valla-
tom,
s tűnő évek zenéjét hallgatom,
új évem imádkozva, csendesen
abba az isteni kézbe teszem,
mint valamikor rég egy kisgye-
rek
az ezreknek elég öt kenyeret
fenn a hegyen kezébe tette le.

S boldog csoda történik vele:
pillanata nem pillanatot ér!
Lesz belőle áldott csodakenyér!
Minden perce, morzsája viszi
szét
három év erejének jóízét.

Túrmezei Erzsébet

Miért tartalmazznak a papi tanulmányok mostantól egy “detoxikáló” évet?

Szent II. János Pál és Ferenc pápa is arra utasította a szemináriumokat, hogy a férfiak papi tanulmányainak megkezdése előtt egy méregtelenítő, “detox” évet biztosítsanak.

Az elmúlt 50 év fájdalmasan feltárta a katolikus egyházban a férfiak papi hivatásra felkészítő programjának számos gyenge pontját. Számptalan férfi végigjárta a szemináriumi képzést, pappá szentelték, majd meghajolt a világi kísértések hatása alatt.

Ez a felismerés készítette Szent II. János Pált arra, hogy a *Pastores Dabo Vobis* című apostoli buzdításában arról írjon, hogy szükség van egy további képzési évre.

Kérem, hogy a szemináriumi képzés előtt legyen elegendő felkészülési idő: “Jó dolog, hogy a nagyszemináriumba jelentkezők számára legyen egy emberi, keresztényi, intellektuális és lelki felkészülési időszak. Ezeknek a jelölteknek azonban rendelkezniük kell bizonyos tulajdonságokkal: helyes szándékkal, az emberi érettség kellő fokával, a hit tanításainak kellően széleskörű ismeretével, az imádság és a keresztény hagyománynak megfelelő viselkedés módszereibe való némi bevezetéssel. Rendelkezniük kell továbbá a régiójuknak megfelelő hozzáállással, amelyen keresztül kifejezhetik Isten és a hit megtalálására irányuló törekvésüket”.

Szent II. János Pál kérését a vatikáni Klérus Kongregációja egy 2016-ban kiadott dokumentumban fogalmazta meg, amelyet Ferenc pápa is támogatott.

A szemináriumi képzésnek ezt a szakaszát hivatalosan “propedeutikus szakasznak” nevezik, és az egyházmegyék és szemináriumok világszerte alkalmazzák. A coloradói Denverben (USA) található Vianney Szent János Szeminárium például “Lelkiségi évet” kínál, amely teljes lelki “detoxikálást” foglal magában, hogy felkészítse a leendő szeminaristákat a lehetséges hivatásukra. A *Catholic News Agency*-nek író Mary Farrow [cikke](#) röviden összefoglalja ezt a különleges képzési évet.

A telefon- és internetböjt mellett a szeminaristák kereskedelmi böjtöt is tartottak, azaz nem vásárolhattak. Az egyetlen nap, amikor a férfiaknak nem kellett betartaniuk ezeket az önmegtartóztatásokat, a szombat volt, amikor felhívhatták a barátait és a családtagjaikat, vagy megvásárolhatták a szükséges dolgokat.

Ezek az áldozatok arra szolgálnak, hogy megtisztítsák a szeminaristákat a negatív világi hatásoktól. A mai kultúrában sok férfi a pornográfia rabja, és ezt a szokást gyökerestől ki kell irtani, mielőtt a szeminarista továbbhaladhatna a papság felé vezető úton.

Ezen kívül a „Lelkiségi év” lehetőséget nyújt **“lelki vezetésre és tanácsadásra**, valamint lelkigyakorlatokra, amelyek egy 30 napos szentignáci lelkigyakorlatban csúcspontnak ki. Voltak órák, de nem voltak osztályzatok. Könyv-feladatok, de nem voltak beszámolók”.

A minnesotai Szent Pál Szeminárium (St. Paul, Minnesota, USA) hasonló évet kínál, amely a **tanítványi létre** összpontosít. **Jeff Cavins** professzor az ebben az évben részt vevő tanárok között van, és segít ezeknek a férfiaknak kialakítani a **Jézus Krisztussal való kapcsolatot**, mielőtt továbblépnének a szemináriumi tanulmányok felé.

Reméljük, hogy ez az új “méregtelenítő” év elősegíti a jelöltek személyes szentiségét, és biztosítja, hogy a múlt ne ismétlje meg önmagát.

Fordította: Medgyessy László

Forrás: [Aleteia](#)

Három kéretlen ajándék

Isten másképpen ajándékozik, mint mi

Ajándékot kapni minden életkorban öröm. Igaz, felnőttként már tudjuk, hogy a díszes csomagolás sokszor többet sejtet, mint a valós tartalom; és gyűrt csomagocskában is rejtőzhet szeretettel készített, értékes alkotás.

Isten sokféle ajándékot ad nekünk, fogadott gyermekeinek. A megváltás ajándékát nagyra becsüljük, és mindennap hálaadással ünnepeljük.

Az Úr másik ajándéka a megszentelődés kegyelme. Részletekben érkezik, legtöbbször nem éppen tetszetős csomagolásban. Vonakodva szoktuk fogadni. Sőt talán észre sem vesszük, hogy ajándékot kaptunk.

Amíg jobban szemügyre nem vesszük.

Íme három ajándék, amit talán nem is tartunk annak, pedig sok minden-nél értékesebbek:

A nehézségek ajándéka

„Ezért, lám, eltorlaszolom tövissel az útját; falat emelek elé, hogy ne találja ösvényeit. Keresi majd szeretőit, de nem leli őket, hiába kutatja, nem találja meg soha. Akkor így szól: 'Elmegyek, visszatérek előző férjemhez, mert jobb volt nékem régen, mint most.'” (Ozeás 2,15)

Isten hűtlen menyasszonyáról, Izraelről beszél, aki hamis szeretőkért és bálványistenekért elhagyta Urát. Mint tudjuk, Isten fogságba küldte népét. Kegyelem volt ez a tette, hogy bűnbánatot tartsanak és visszatérjenek ahhoz, aki igazán szereti őket.

A mi szívünk is hűtlen: sokszor futunk hamis istenek és hamis szeretők után. Élményeket, tárgyakat, múltó élvezeteket hajszolunk, és azt hisszük, hogy azok kielégítik sóvárgásunkat. Teremtett dolgokban keressük célunkat, reményünket, örömmünket, nem pedig a Teremtőben. Igaz, mi nem imádunk fából vagy kőből faragott bálványokat, de bálványozzuk a pénzt, a munkát, a sikert, a kényt, a hatalmat.

Ezért Isten kegyelme akadályokat helyez utunkba, amivel nem büntet, hanem atyai szeretettel fegyelmez. Az akadályok arra szolgálnak, hogy megállítsanak, hogy bűnbánatot tartssunk és visszatérjünk Hozzá.

Ilyen akadály lehet, hogy elveszi tőlünk azt, amit/akit bálványozunk. Vagy nem engedi, hogy egy-egy terünk maradéktalanul megvalósuljon. Vagy éppen megengedi, hogy konfliktusba vagy gátló körülmények közé kerüljünk.

Az efféle akadályokban sokszor nem látjuk meg Isten kegyelmének működését, ezért elcsüggedünk vagy megharagszunk. Talán még Isten jóságát is kétségbe vonjuk. És csak még inkább hódolunk a bálványainknak.

Isten azonban nem hagy el minket. Velünk van, mert szeret, és mindent megtesz – ha kell, akár akadályok által is –, hogy visszatérjen minket az igazi helyünkre.

A szenvedés ajándéka

„Nektek az a kegyelem jutott, hogy ne csak higgyetek Krisztusban, hanem szenvedjétek is érte” – mondja Pál apostol (Fil 1,29).

A „jutott” szó itt azt jelenti: ajándékba adatott. Nem csak a megváltás ajándék; a szenvedésben is Isten kegyelme nyilvánul meg. Csakhogy ebből az ajándékból sokszor nem kérünk; ki sem bontjuk a csomagot, s legszívesebben máris küldenénk „vissza a feladónak”.

A Szentírás azonban arra tanít, hogy a megpróbáltatásokat, a nehéz időszakokat Isten kegyelméből kapjuk, végső javunkra és az Úr dicsőségére. Szüneteseinkben formálódunk Krisztushoz hasonlóvá.

Isten tökéletesen át akar alakítani minket. Nem az a célja, hogy könnyű és kellemes életünk legyen itt a földön, hanem az, hogy felkészítsen minket az örökkévalóságra. Ezért írhatta Jakab:

„Testvéreim, tartsátok nagy örömet, ha különféle megpróbáltatások érnek benneteket. Tudjátok, hogy hitetek próbájának állhatatossága a gyümölcse. Az állhatatosságnak meg-tökéletességre kell vezetnie, hogy tökéletesek és feddhetetlenek legyetek, és semmilyen tekintetben ne esetek kifogás alá.” (Jakab 1, 2–4)

A hétköznapi bosszúságok ajándéka

Isten harmadik kegyelmi ajándéka, ami mellett sokszor elmegyünk: az élet számtalan apró bosszúsága. Amikor a lámpa az orrunk előtt vált pirosra; amikor hosszú sort kell végigállnunk; amikor mások figyelmetlenek vagy hálátlanok; amikor égen-földön nem találjuk a lakáskulcsot.

Isten kegyelme működik ilyenkor: a bosszúságokkal alkalmat ad, hogy bízzunk benne, szeressük, és engedelmeskedjünk neki.

Legtöbbször észre sem vesszük, hogy ezek is ajándékok. Azt gondoljuk, hogy a bosszúságokon legjobb túllenni. Másokat hibáztatunk. Úgy gondoljuk, jobb napunk lett volna, ha ez és ez nem történt volna.

Pedig mindent Isten irányít, így életünk legapróbb részleteit is. „Ki parancsol, ha nem az Úr? Honnét származik a jó is, meg a rossz is, ha nem az Úr szájából?” (Siralmak 3,37–38)

Életünk egyetlen pillanata sem hiábavaló; Isten mindent felhasznál, még a hétköznapi bosszúságokat is, hogy formáljon. E pillanatokkal is alkalmakat ad, hogy keressük, bízzunk benne és engedelmeskedjünk neki. Így tanulunk egyre nagyobb derűvel és bizalommal az Úr kegyelmére hagyatkozni.

Ajándékot kapni mindenki szeret. Ne feledjük azonban, hogy Isten másképpen ajándékozik, mint mi. Ő azt adja, amire leginkább szükségünk van. A legnagyobb ajándékot: önmagát. Így bármit kapunk tőle, mindent ajándékként fogadhatunk, amivel végtelenül szerető Atyánk egyre hasonlóbbá formál önmagához.

párKatt.hu (Forrás: desiring-god.org)

„Mi van velem? Folyton gondolnom kell valakire, de ő nem a férjem!”

Házastársunk van, mégis megtörténhet, hogy azt

vesszük észre, megtetszett nekünk egy másik személy. Néha még kívánjuk is őt és azt gondoljuk, hogy beleszerettünk. A kétely belénk fészkel magát és rág. Mit tegyünk, ha ez megtörténik velünk?

Felelősek vagyunk érzelmeinkért? Első pillanatban természetesen nem. Nehéz helyzetben, amikor helyt kellene állni, kedvünk volna gyáván menekülni. Agresszióra kedvünk volna heves kitöréssel válaszolni. Olyan személyvel szemben, aki különleges vonzerővel rendelkezik, rendkívül érzékenyek lehetünk és álmodozni kezdetünk. Ilyen helyzetek előadónak. Hevesek lehetnek, mint egy hullám, ami elborít. Máskor alig észlelhetőek és csak bizonyos idő elteltével érzünk valami különösét, ami megszállva tart. Ez pedig zavarba ejtő, mert nem ismerünk magunkra.

„Mi van velem?”

Ez a kérdés áruló jel. Kicseng belőle, hogy szakadás van akaratunk és az érzelem között, ami talán egészen a megszállottságig elsodor minket. Bennünk fészkel, *de nem mi vagyunk*. Legalábbis addig nem, amíg nem adjuk beleegyezésünket. Ez az a pillanat, amikor vissza kell emlékeznünk arra az igen egyszerű, de alapvető elvre, hogy a kísértés még nem bűn. Amíg nem adjuk beleegyezésünket (sem cselekedetben, sem gondolatban), addig hűek vagyunk, nem követünk el bűnt.

Arra a kérdésre: „Megbocsátható ez?” a válasz az, hogy nincs mit megbocsátani egy akaratunkon kívüli gondolatnak vagy érzelmen. A szégyenkezésre („Én ezt visszataszítónak találok”) úgy kell válaszolni, mint Jézus: „Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhetné. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná.” (Mk 7, 15). Hétköznapi valóságunkban azonban a dolgok ritkán ilyen egyszerűek és világosak. A kísértés egyszerű és tiszta elutasítása és a házasságtörésbe bukkás között gyakran van egy kétértelmű, bizonytalan, többé-kevésbé elhú-

zódo szakasz. Ez a határozatlan időszak természetesen teret nyit a még rosszabb helyzetnek. Harcolni kell tehát, és először is radikálisan ki kell küszöbölni azt a kísértést, hogy „na lássuk, meddig lehet elmenni anélkül, hogy elbuknánk”. Az ellenállásnak világosnak kell lennie gondolatban és határozottnak az akarat terén, még akkor is, ha nem valami dicsőséges harc ez, nehezen bízunk a győzelemben, és időnként belénk nyilall a fájdalom, mert úgy tűnik, hogy soha nem lesz vége.

Egy kísértés, ami kérdéseket vet fel

Talán hangsúlyozni kell itt a bele nem egyezést. Lássunk világosan: a beleegyezés nem csupán annyi, hogy áttérünk a cselekvésre. Létezik egy gondolati beleegyezés is. A Hegyi beszédben Jézus egy igazságra hívja fel tanítványai figyelmét, ami nem csak külső megfelelés, egyezés, hanem belső valóság.

Ezek a gyarlóságok, ezek a tévútra vezető reakciók kérdéseket vetnek fel múltunkra vonatkozóan és jövőnkre nézve is. Úgy tűnik, váratlanul és megmagyarázhatatlanul bukkannak fel, vagy pedig külső körülmények keltik fel őket. De valóban olyan idegenek nekünk, mint ahogyan látszanak? Lehet, hogy összefüggenek valami meggondolatlansággal, az éberség és az óvatosság hiányával, régebbi vagy újabb elgyengüléseinkkel, amelyek nyomot hagytak bennünk és még erősebben sebezhetővé tesznek minket ilyen vagy más kísértések esetén. Ez a Szentlélek munkáját teszi szükségessé lelkünk legmélyén – egy megvilágosító, gyógyító és felszabadító munkát.

„A próbatétel alkalom a megújult elköteleződésre”

Másfelől ezek a zavaros, ingatag pillanatok arra kényszerítenek minket, hogy újra átgondoljuk választásainkat, elköteleződéseinket. Olyan dolgok, amik nyilvánvalónak és elfogadottnak látszottak, kérdéssé válnak. Ez talán annak jele, hogy nem voltak eléggé hitelesek vagy érettek. A megpróbáltatás alkalmat ad újbóli elköteleződésre, mely így minden bizonytalansággal, de radikálisabb és valószínűbb lesz. Valószínűleg ezért engedi az Úristen ezeket a veszélyes szakaszokat az életünkben. Ő kevésbé fél tőlük, mint mi.

Írta: Alain Bandelier atya
Fordította: Dr. Seidl Ambrusné
Forrás: Aleteia

Szabó T. Anna: Az ég zsoltára

*Perelj, uram, perlőimmal?
Felelj, Uram, felhőiddel.
Mondd, hogy rend van a világban,
felejtsem, amiket láttam.*

*Nehéz lenni, tudod, Uram?
Szívünk-szemünk úgy tele van
fájdalommal, szenvedéssel,
amit nem érünk fel ésszel.*

*Körültünk annyi zaj van.
A testtel is csak a baj van.
A lélek meg – szent a lélek,
de nem éli a szentséget.*

*Kő a szívünk, fáradt, nehéz,
szemünk csak a képekre néz,
tükrök közé vagyunk zárva,
nem látunk ki a világra.*

*Itt lent perbe vagyunk fogva,
perlőnk fölénk magasodna,
túlkiabál, elküld haza,
hiába, hogy nincs igaza.*

*Perelj, Uram... – Nem, ne perelj.
Inkább csak felhőket terelj:
a változó világ képét –
ezzel hozd fölénk a békét.*

*Felelj, uram, felhőiddel,
vértess fel a kellő hittel,
hogy törvényed ne feledjük,
eged alatt legyünk együtt,*

*tanuljunk világot látni,
indulatainkkal bánni,
nem bújkálni, mint a gyermek,
viselni a közös terhet,*

*éljük át a mások részét,
legyen bennünk újra részvét,
legyen bennünk hit, alázat.
Égből építs nekünk házat.*

TANÚSÁGTÉTEL

„A keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy személlyel, aki életünknek új horizontot s ezáltal meghatározott irányt ad” – írja XVI. Benedek *Deus caritas est* című enciklikájában. Ennek értelmében a családtagok közti viszonyok magában hordozzák azt a lehetőséget, hogy a mély emberi kapcsolatok megnyíljanak a természetfeletti felé. Mindannyian meg vagyunk hívva a szentségre, és a gyerekek tiszta belső látásukkal képesek meglátni azt is, ami egyébként láthatatlan.

A fiunk kicsi volt még, alig négyéves. Ott lödörgött körülöttem a konyhában, nem találta a helyét. Közeledett a húsvét, rengeteg munka várt rám, azt sem tudtam, mihez fogjak. Nem nagyon foglalkoztam vele. Biztam benne, hogy talál magának valamit, ami lefoglalja. A kisfiam azonban csendesen odaállt mellém, és figyelte, hogyan pucolom a céklát. „Gyere velem játszani!” – kért kedvesen. „Nem mehetek – mondtam neki meggyőzően – Nem látod, milyen sok dolgom van?” Gyermekem azonban továbbra is kitartóan kérlelt engem. Általában nincs ötlete, mit csinálhatnánk, ezúttal kivételesen pontos elképzelése volt arról, mit játszunk.

Eltoltam magamtól a fazekat. Abbahagytam a munkát, és a piszkos ujjammal egy cékla-pecsétet nyomtam az orrára. Ott maradt rajta a bordó ujjlenyomat.

Abban a pillanatban értelmetlennek látszott, de egy belső hang egyértelműen arra hívott, hogy a számomra rendkívül értékes időt „vesztegessem el” erre a gyermekre.

Boldogan szaladt a szobájába, hogy ott várjon engem az előkészített kisautóival. „Lecsúsztatjuk az autókat, jó?” – csacsogta.

Így hát leültem a földre, és versenyeztünk, kinek az autója gurul messzebbre. Váratlanul a kisfiam megkérdezte: „Hogy válhatok szentté?” Egy mindennapi és mégis különleges pillanat volt ez. Közös játék, olyan, mint bármely más napon, mégis nagyon erősen különbözött a többitől. A kisfiam megérezte, hogy szeretem őt. Én tudom a legjobban, hogy ott többről volt szó, mint egyszerű anyai szeretetről. A Lélek hívott arra, hogy Jézust szeressem egy gyermekben, váljak eggyé vele egy egyszerű játékban. Jó volt együtt lenni. Összekötött bennünket a kölcsönös szeretet, tehát Jézus volt ott köztünk. Mert ő megígérte, hogy „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20).

Ez a mindennapi pillanat magában hordozta az örökkévalóság egy szeletét. A kérdés egy gyermek imája volt, amelyre nem kellett szavakkal válaszolni. Az élő válasz ott volt közöttünk.

párKatt.hu

Babits Mihály:

REKONVALESZCENCIA

Szekszárd, 1925. Gyertyaszentelő

Szép téli napsugár! A föld most
lombtalan,
de arany:
mint a munkálatlan aranymű.

Mária ünnepére ballag
az anyóka
a templomba.
Vén tüdeje issza a harangszót.

Ma korábban ébred a lusta
csitri lány.
Este bál...
Dalol, amint harisnyáját húzza.

A fákat, hogy megint rügyezni fognak
irigyli a
kálvária
három sovány keresztje a dombon.

A medve is kinéz ma vén odvából:
de visszabúj...
Nagyon is új
ez a bolond boldogság és félős...

Mint öregúr, sétálok a napban,
a ház hosszán
botozván;
rád gondolok s ingó örömeimre.

Olyan vagyok tán, mint a dombtető vén
keresztje?
vagy mint a medve?
vagy mint a föld, fák, anyókák és lá-
nyok?

Anyóka tipeg bennem is
egy Templom
lépcsajén:
a Remény...
S valami bálba készülök
estére?

Kisfaludy Nóra

A Gyurcsány-probléma az ellenzék tehetetlenségéből fakad

Őnök nem érzik úgy, mintha az ellenzék egy kicsit előre feladta volna a harcot? Ami nyilvánvalóan nincs így, hiszen ők is pontosan tudják, a szponzorok másokat keresnek, ha ezúttal sem sikerül eredményt elérni. Hát persze, hogy győzni akarnak. Nekem legalábbis kétségem sincs efelől. Korábban már írtam, hogy a politika nem annyira egyszerű, de azért nem is végzetesen bonyolult dolog – legalábbis a jó politika. Ezért soha nem tudok az olyan elméletekkel mit kezdeni, hogy az ellenzék nem akar nyerni, mert... Vagy Orbán inkább nem nyerne, hiszen...

Gyurcsány Ferenc, a párt elnöke, volt szocialista miniszterelnök beszédet mond a Demokratikus Koalíció (DK) XI. kongresszusán és ellenzéki előválasztási

kam-
rendez-
Kong-
pontban
tus 29-
Mohai
Ezek

pánynyitó
vényén a
resszusi Köz-
2021. augusz-
én. MTI/
Balázs
szerintem fő-

lősleges túlpörgetések. De a látszat mégis ezt adja ki. Mert az a politikai térben nehezen magyarázható, hogy október 23-a óta az ellenzék egyszerűen megszűnt létezni. Nincs. Nulla. Magyarítani lehet, hogy persze, izsítják az erőforrásokat és a többi, de a kampány nem így működik. Ott szisztematikusan minden napot meg kell nyerni, egészen a választás napjáig bezárólag. A babzsákos mamahotel szabályain felnőtték ezt talán kevésbé tudják, de sajnos elég sok nem hülye is ott van soraik között, akiknek mindezzel tisztában kell lenniük.

És mégsincs ennek jele. Talán még őket is meglepte, hogy Márki-Zay Péter egy totálisan kontrollálhatatlan közéleti gyújtóbomba, aki bármikor készen áll a politikai értelemben vett ön- és közveszélyességre? Nem tartom kizártnak, de ezt már az eddigi produkciói során is bizonyította, csak kicsiben. Az nyilvánvaló – szinte deklarált módon – hogy a Jobbik és a Momentum nem kampányol. Erről amúgy Márki-Zay is beszélt. Fekete-Győr teljesen lenullázta pártját és ön magát, háttérbe is vonult, Jakab Péter meg persze hozza szokásos hóbörgéseit – bár látványosan fárad a karakter -, de rajta is érezhető a félgöz.

A Demokratikus Koalíciót kivéve a többiek pedig nemigen számítanak. Vagy őszintén, mit változtatna a tényeken, ha megtudnánk, hogy az LMP kampányba kezd? Micsoda meggyőző fejlemény volna! És az a

nagy helyzet, hogy Gyurcsány, mivel politikai ámokfutó, inkább a romokon akar uralkodni, mintsem győztes csatában a második sorban lenni. Az ellenzék mostani problémája tulajdonképpen a Gyurcsány-probléma. Ezzel nem mondtam újat, de más értelemben gondolom ezúttal, mint általában.

Gyurcsány Ferencnek a mostani állapotok ugyanis tökéletesen megfelelnek. Nélküle nem tudnak lépni – nem mintha különösebben akarnának -, ellene meg nem lehet menni. Így ott állnak, ahol a part szakad, mert a főnök után a neve mindenkinek csak kuss. Márki-Zay meg – amilyen megfelelő bábfigurának tűnhetett, akikkel azokat a híres bizonytalanokat lehet megszólítani – minden kontrollt elveszített.

És pontosan azokat taszítja a legjobban, akik miatt befutó lehetett belőle.

Így, vagy úgy, de izgalmas lesz a tavasz. Kicsit nagyképűen azt mondhatnám, igazából csak mi tehetjük izgalmassá magunk számára.

Forrás: vasarnap.hu

Csoóri Sándor: Lehet, hogy Isten keres újra

*Mikor még mezítláb jártam
porban, fűben,
látott az Isten engem is.
Itt-ott egy hant egy vakondtúrás
s két-három villám földbe szúrva.*

*Ha elbotlottam, félrenézett
s úgy segített, hogy megmosolygott.
Vérem hiába folyt ilyenkor,
körös-körül nagy fény keringett,
mintha lovak futottak volna körbe-körbe.*

*Lépkedhetek ma földrészek közt,
becsvágyó hazákban, városokban,
vagy tömegsírok szélén, hol ti is jártok,
nem lát már engem
sehol senki.*

*Jobb kezem mellett fenséges roncstelepek,
amott szörnyeteg anyahajók,
repülő fejszékkel a fedélzeten.
Kit is izgathatna szép, trágár napokon,
hogy mért is kóválygok még tiltott vidékeken?*

*De ha láttok egyszer mégis
szétnyíló, sárga hasadékat az égen
s megpörkölődött szempillát lebegni hosszan
a Vértes fölött,
lehet, hogy Isten keres újra
régi helyemen, ahol először látott.*

Négy vallásellenes érv, amelyek leggyakrabban találkozunk a hétköznapiakban

Ujváry András

A közösségi médiában, de magánbeszélgetésekben is gyakran találkozom négy olyan kijelentéssel, amelyek nem túl hízelgők akár a kereszténységre, akár más vallásokra nézve. Sokszor érzem és látom az ateisták szemében az értetlenséget, hogy egy vallásos ember hogy nem képes felfogni ezen kijelentések „igazságát”. Nem vitatkozni szeretnék velük, hanem egy másik megvilágításba helyezni érveiket. Lehet, egy teológus ezt olvasva a haját tépi, de nem a leckét szeretném felmondani, hanem közelebb hozni a kívülállókhoz egy hívő ember személyes nézőpontját.

1. „A hit, az egy babona, dajkamese, a nem felvilágosult emberek világmagyarázata.”

Azt látom, hogy az emberek egy része abban hisz, hogy a világ az anyagi világnál véget ér, és a gondolkodás legmagasabb foka a racionalitás. Ami ismeretlen, az csak tudáshiányból származhat, egyszerűen még nem fedeztük fel, nem értettük meg. Az emberek egy másik része abban hisz, hogy az anyagi világon és a racionális túl létezik egy másik szféra, a transzcendens, amely hatással van a mi világunkra, és a mi gondolkodásunkkal soha nem lesz teljesen megismerhető. Azaz létezik egy, a racionalitáson túli logika, amely a transzcendens sajátja, és meg is haladja a racionalitást. Az, hogy te melyik világlátást fogadod el, teljesen hit kérdése, hiszen bizonyíték egyikre sincs. Ugyanakkor az, hogy te melyiket választod, az az egész életedre kihat, hiszen alapvetően határozza meg a világról való gondolkodásodat. Annyi a világ, amennyit látunk belőle, vagy több? A halállal minden véget ér, vagy van folytatás? Azért lássuk be, nagyon nem mindegy, melyiket választod. És sajnos a fentieknek van egy további következménye is. A transzcendensben nem hívőknek van egy nem is kis része, akik, abból fakadóan, hogy a racionalitást tartják a legmagasabb gondolkodási szintnek, minden, a racionalitáson kívül eső gondolkodásmódra ennél alacsonyabb szintűként tekintenek. Az ő szemüvegükön keresztül a hit babona, dajkamese, a nem felvilágosult emberek világmagyarázata. Pedig a hívő az irracionálist ketté bontja. A hívő számára az irracionálisnak van a racionalitást meghaladó része (transzcendensben gondolkodás) és racionalitás alatti része (babona). Vannak olyan hívők, akiknél ez a kettő nagyon összekeveredik, gyerekként mindannyiunknál. A felnőtt hit kialakulásának éppen ezért kulcsmomentuma a kettő (a transzcendensről gondolkodás és a babona) szétválasztása. Sőt, amikor ez szétválik, annak van egy még fontosabb következménye is.

Amikor megértem azt, hogy az én gondolkodásom korlá-

tozott, és létezik egy magasabb szintű gondolkodásmód, az kijelöli a helyemet a világban is.

Ahogy az is kijelöli, ha azt gondolom, hogy az én gondolkodásmódom a csúcs, annál nincs feljebb.

2. „Az, hogy valaki hisz, még rendben, de a vallások elrontják a hitet.”

A hívő szerint a transzcendens hatással van a világunkra, sőt közvetlen kapcsolatba lép az emberek világával. Ez valamilyen emberi közvetítőn vagy közvetítőkön keresztül történik meg, ilyenek voltak Jézus, Mohamed, Mózes, a próféták, Sziddhártha királyfi. Ezzel egy nagyon komoly dolog kezdődik el, amelyre minden további mondanóm épül. A transzcendens, azaz isteni mellé elkezd belépni az emberi, és a kettő elválaszthatatlan egymástól. A katolikus liturgiában ezt szemléltetik is, amikor a szentmisén az átváltoztatandó borhoz egy kis vizet öntenek. Ahogy a bor és a víz már nem szétválasztható, ugyanúgy a már most megjelenő, és a későbbiekben még markánsabban jelenlévő emberi nem szétválasztható az istenitől. Ez még nálunk, keresztényeknél is így van, mert ugyan mi azt valljuk, hogy Jézus Krisztus valóságos isten volt, azaz Isten volt maga, de azt is valljuk, hogy valóságos ember is volt. A többi vallásnál nem is kérdés, hogy a közvetítők emberek voltak-e. És itt egy újabb mérföldkő jön, mert az emberivel megjelenik a gyarló is.

A keresztények abban különböznek, hogy az ő alapítójuk, hitük szerint, nem volt gyarló, a buddhisták már egy jellemfejlődésben hisznek, a muszlimok és a zsidók abszolút tényszerűen kezelik az alapítóik gyarlóságait. Tehát a közvetítő elmondja a tanait, amelyek

az első követői leírják. Így elkezd még markánsabbá válni az emberi, hiszen az írók személyén óhatatlanul átszűrődik az eredeti tan. A szent iratokból létrejön a vallás, amit már sok száz vagy akár sok ezer ember rak össze, több száz vagy ezer év alatt. Létrejön egy gondolati keretrendszer az eredeti tanításon alapulva, de rengeteg emberen átszűrve. Miért van szükség erre? Ha több ezer év alatt, több ezer ember az eredeti tanításon gondolkodik, és megpróbál arra alapozva gondolkodási rendszert létrehozni, akkor egészen biztosan tovább jutnak, mint amit az egyén pár évtized alatt létrehoz. De azt is érdemes látni, hogy ez akkor is egy emberek által létrehozott, de a transzcendensen alapuló gondolatrendszer, azaz az emberi és az isteni elválaszthatatlanul össze van keveredve a vallásokban.

Ha az egészet kidobom, akkor azzal kidobom az istenit is. Szerintem ez hiba.

A másik hiba, amikor egy vallásgyakorló emberben annyira erőssé válik a vallás emberi része, hogy kiszorítja, kiüresíti az isteni részt. Ezt hívják farizeusságnak, mert rájuk volt jellemző annak idején, hogy a törvény betartása fontosabb volt számukra az eredeti tanításnál, annál, amire alapult a törvény. Farizeusok most is vannak, a farizeusság a vallásos ember egyik legnagyobb kísértése, könnyű vallásosként erre az útra lépni. Hallottam egyszer egy jó hasonlatot: a vallás az üveg, a hit a folyadék. A vallás hit nélkül üres, a hit vallás nélkül szétfolyik.

3. „A vallás még elmegy, de az egyházak bűnösök, nem értem, miért tartanak ki mellettük.”

Az emberi világban az intézmények létrehozása elkerülhetetlen folyamat, az állam is egy intézmény. Ebben a világban elengedhetetlen, hogy a vallás köré is intézmény épüljön, ezek az egyházak. Bennük az emberi tényező még markánsabbá válik, hiszen emberek működtetik, de ugyanúgy elválaszthatatlan az istenitől. Sajnos a még markánsabb emberivel a markánsabb gyarlóság is együtt jár. És tagadhatatlan, hogy az egyházak nevében a történelem során nagyon sok bűnt követtek el, és követnek el ma is. De az egyházak isteni természete is ott munkálkodik folyamatosan, csak erről kevesebb szó esik, nincs hírértéke. Vigaszt ad sokaknak, nem is beszélve az egyházaknak az egész világot átfogó karitatív tevékenységéről. Ugyanúgy, mint a vallás esetén, ha az egyházakat kidobnám, kidobnám az isteni részüket is, *Szent Ferencet*, *Szent Erzsébetet*, *Szent Ágostont*, és sorolhatnám a katolikus egyház összes szentjét, akik számára az egyház magától értetődő valóság volt.

Amit fontos látni: Jézus szerint az ő nevében elkövetett bűnök sokkal nagyobbak, mint bármely bűn.

A végelszámolásnál nem lennének azok helyében, aki bármely egyház nevében követtek el aljasságokat...

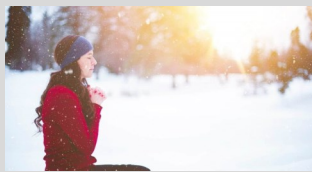
4. „Mit beszélnek nekem kereszténységről, nézük csak meg a magukat kereszténynek valló politikusokat, miket művelnek!”

Az isteni emberivel való hígítása tovább folytatódik, amikor a vallás megjelenik a társadalom szövetében is, a politikában, a kultúrában és a művészetben. Itt már az emberi tényező nagyon meghatározóvá válik, az isteni már nagyon háttérbe szorul, de a magjában jelen van. Ezt már nem is kereszténységnek, hanem keresztény kultúrának nevezzük. Ha megfigyeljük, a politikusok is folyamatosan keresztény kultúráról beszélnek, és nem kereszténységről. Ez egy nagyon fontos különbség! Ugyanakkor a keresztény kultúra már nagyon sok gyarlóság és bűn területe lehet, ilyen volt a rabszolgatartás is, amelyet (ezt kevesen tudják) pont a keresztény vallás tényerése szorított vissza nagy mértékben az ókor végén. A kultúra teljes szekularizációja – a valamennyire is hívő ember szemszögéből – Isten teljes kitorlését jelenti az emberi társadalomból.

Éppen ezért figyeljük felhúzott szemöldökkel például azt, amikor az új német kancellár kihagyja az esküje szövegéből Istent.

Éppen ezért kellett már a pápának is megszólalnia a „karácsony” szó védelmében. *Michael Shellenberger* egy interjúban pár héttel ezelőtt ezt mondta: „Úgy gondolom, hogy a valódi ateizmus pszichológiai értelemben nagyon nehéz a legtöbb ember számára. Nehéz abban hinni, hogy nincs élet a halál után, nincs Isten, vagy nincs lényegi értelme és célja a létezésünknek.” Én is így gondolom.

5 gyakorlati mód arra, hogy naponta köszönetet mondjunk Istennek

Nézd meg ezt az öt tanácsot az Isten iránti hála mindennapi gyakorlásához.

1. Vezess naplót az áldásokról

Tedd szokásoddá, hogy listát készítesz a nap három legfőbb áldásáról. Azzal, hogy minden egyes nap leírod a kapott áldásaidat, szívedben megnő a hála érzése. Nem minden áldás feltétlenül nagy. A gyönyörű idő is lehet például áldás vagy egy baráttal töltött különleges pillanat. Talán az is áldás, hogy a kisbaba átaludta az egész éjszakát, vagy hogy jutalmat kaptál a munkahelyeden? Áldás lehet egy csésze finom meleg kávé vagy egy bátorító telefonhívás is?

Bármilyen áldásokat is kaptál, gyakorold, hogy leírod ezeket köszönetnyilvánításként. Ezzel megerősítetted a «hálaizmaidat».

2. Alakíts ki egy napi ritmust úgy, hogy naponta hálát adsz Istennek, megköszönve szeretetét minden egyes reggel és hűségét minden este

A korai egyházatyák úgy alakították napjaik ritmusát, hogy Krisztus legyen hálájuk középpontjában. Alakíts ki te is egy reggeli és esti hálaadási ritmust, hogy ez életre szóló szokássá váljon. A Zsoltáros írta: «Jó dolog az Urat dicsérni, nevednek ó Fölséges, éneket zengeni, reggel hirdetni irgalmadat, éjszaka meg hűségedet» (Zsolt 92, 1-2).

Reggel, mielőtt még felkelsz az ágyból, köszönd meg Istennek, hogy mennyire szeret. És este mielőtt elaludnál, mondd el egy imát, amiben megköszönöd Istennek a nap folyamán megtapasztalt hűségét.

3. Állíts be jelzést a telefonodon, hogy figyelmeztessen arra, hogy hálát adj Isten ajándékaiért

A Zsoltáros írta: «Napjában hétszer zengem dicséreted» (Zsolt 119,164). Milyen szép terv!

Korunkban megvan az az előnyünk, hogy figyelmeztető jelzések vannak telefonjainkon. Emlékeztetőket programozhatunk be rajtuk, hogy a nap meghatározott szakaszában szünetet tartunk és hálát adjunk. Hát nem lenne csodálatos követni a zsoltáriró példáját és naponta hétszer szünetet tartani, hogy hálát adjunk Istennek?

4. Bocsáss meg azoknak, akik megbántottak

Mi az összefüggés a megbocsátás és a hála között? Minden. Isten minden alkalommal megbocsátott neked, amikor megbántottad őt. Megbocsátásáért hálából, bocsáss meg te is azoknak, akik megbántottak (Ef 4, 32). Amikor felismered saját bűnödnek és Isten kegyelmének a mélységét, feltámad benned a hála és sokkal könnyebb lesz megbocsátanod azoknak, akik megbántottak.

5. Hallgass dicsőítő zenét, hogy hálaadásra buzdítson

A dicsőítő zene nagyszerű eszköz a dicséretre és a hálaadásra. Miközben hallgatod, kérd a Szentlelket, hogy keltsen hálát a szívedben mindazért, amit az Úr tett. Nem kell énekelned (bár megteheted), az a lényeg, hogy hagyd, hogy a zene emlékeztessen mindarra, ahogyan Isten jó volt hozzád.

Fordította: Hegedüs Katalin

Forrás: infochretienne.com

Így imádkozom:

Az élet olyan, mint egy hinta.

Uram, lökj meg engem!

Uram, a szájamért imádkozom Hozzád. Ahogy megtanuljak enni: sohase túl sokat, és sohase egyedül!

Uram, a kezemért kérlek Téged: add, hogy sohase legyen haszontalan!

Uram, add, hogy a szívem ajtaján mindig annyian kopogtassanak, mint ahányan az utcákon járnak Nagyboldogasszony ünnepén.

Uram, tanítsd meg nekem, hogy a magasba nézzek, ne a távolba!

Uram, add meg nekem, hogy „mosó-ember” legyek: aki csak a közelembbe kerül, legyen friss és illatos az örömtől és a békességtől!

Uram, tanítsd meg nekem, hogy előbb gondolkodjak, és csak utána beszéljek.

Add meg, ó Uram, hogy soha ne veszítsem el a lelkemet. Így földi

pályafutásom után is marad valamim.

Uram, olyan szeretnék lenni, mint a jó bor, amelyik minden évben tovább érlik.

Uram, értesd meg velem, hogy az még nem baj, hogy az ember kicsi,

Az a baj, ha „rövid”, rövid eszű, rövid emlékezőtehetségű és rövid lendületű.

Uram, te nem a tömeget szereted, hanem az egyént. Úgy szeretsz engem, mintha egyedül lennék a világon. Köszönöm, Uram!

Uram, nem kérem tőled, hogy vidd arrébb a hegyeket, de adj nekem erőt, hogy megmászhaszam őket!

A Titanicot szakemberek építették, Noé bárkáját egy dilettáns. Én is csak akkor tudok tartós dolgot létrehozni, ha engedelmeskedem parancsaidnak.

Uram, úgy imádkozom Hozzád, mint egy szerelmes. Én + Te = mindig Én – Te = Soha Én: Te = Képtelen lennék rá! Én x Te = Meghalnék!

Sokmagvas pogácsa

Szantner Eszter konyhájából
(saját recept)

Hozzávalók:

50 dkg liszt, 25 dkg margarin, 2 dkg élesztő, 1 tojás, 1 dkg só, 4 magvas keverék(10dkg), annyi tejföl amennyit a tészta felvesz.

Elkészítés:

Összegyúrjuk, a cipót ½ órát pihentetjük. Kisodorjuk, megkenjük tojással a tetejét és magkeverékkel v. sajttal megszórjuk. 180 fokos sütőben megsütjük (alsó-felső sütés).

Jó étvágyat kívánunk!

Nagy-nagy tisztelettel és szeretettel hívjuk

Önt és kedves családját

A 2022. február 26-án, szombaton tartandó egy-

házközségi farsangunkra,

a szőlősgyöröki Szent Imre Közösségi Házba

Kezds: du. 4 órakor!

(Program: bevezető ima, vetélkedő, rummikub társasjáték, tombola, karaoke, agapé...)

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520